

ο Φοίνικας και το Κοτόπουλό του

(ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΛΟΥΡΑΚΗΣ)

All rights reserved.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΛΟΥΡΑΚΗΣ
E-MAIL: aflourakis@yahoo.gr

Πρόσωπα

Πατέρας
Μητέρα
Φίλος
Τίνα
Φίλη
Γιατρός
Νοσοκόμα

Σκηνικό

Νοσοκομείο
Σαλόνι φίλων
Σπίτι γονιών
Λουτρό

1.

Ο Πατέρας και η Μητέρα στο διάδρομο του νοσοκομείου κοιτάνε επίμονα αριστερά περιμένοντας. Ο Πατέρας σηκώνεται και πάει λίγο πιο πέρα να δει αν έρχεται κανείς, ξανακάθεται. Ακούγονται βήματα, οι γονείς πετάγονται. Πλησιάζει μια γυναίκα με ατσαλάκωτο ταγιέρ, η Τίνα.

Τίνα: Εσείς είστε;

Πατέρας: Ποιον ψάχνετε;

Τίνα: Τους γονείς του.

Μητέρα: Ξέρετε το γιο μας;

Τίνα: Όχι προσωπικά.

Μητέρα: Α...

Πατέρας: Είστε γιατρός;

Τίνα: Είμαι τραπεζίκός.

Πατέρας: Και τι θέλετε;

Τίνα: Θα σας κάνω μερικές ερωτήσεις, θα μου απαντήσετε με ακρίβεια.

Πατέρας: Πρόκειται για έρευνα;

Τίνα: Ήταν πιωμένος;

Μητέρα: Ποιος;

Τίνα: Ο νεαρός, όταν τον φέρανε.

Πατέρας: Δεν ξέρω.

Μητέρα: Δε μας επιτρέπουν να τον δούμε.

Τίνα: Δε ρωτήσατε;

Πατέρας: Ρωτήσαμε.

Μητέρα: Δε μας δίνουν σημασία.

Τίνα: Θα το αναλάβω εγώ.

Η Τίνα βγάζει ένα φάιλοφαξ και σημειώνει όλα όσα της λένε ο Πατέρας και η Μητέρα.

Τίνα: Γενικά έπινε;

Πατέρας: Καμιά φορά.

Τίνα: Μεθούσε συχνά;

Πατέρας: Δεν ξέρω.

Τίνα: Πότε ήταν η τελευταία φορά που μέθυσε;

Πατέρας: **(Στην Μητέρα)** Θυμάσαι;

Μητέρα: Νομίζω την Πρωτοχρονιά. Βγήκε με κάτι φίλους του.

Τίνα: **(Με νόημα)** Μμμ... Ναρκωτικά;

Πατέρας: Πώς;

Τίνα: Έπαιρνε ναρκωτικά;

Μητέρα: Θεός φυλάξει.

Τίνα: Μυωπία;

Πατέρας: Λίγο αστιγματισμό στο δεξί.

Τίνα: Φορούσε γυαλιά;

Μητέρα: Όχι.

Τίνα: Γιατί όχι;

Μητέρα: Δε φορούσε.

Τίνα: Δίπλωμα είχε;

Πατέρας: Στο τελευταίο έτος είναι.

Τίνα: Είχε ή δεν είχε;

Πατέρας: Τι;

Τίνα: Δίπλωμα.

Πατέρας: Δεν είχε.

Τίνα: Το 'ξερα!

Μητέρα: Είστε αστυνομικός;

Τίνα: Είμαι τραπεζίτης.

- Μητέρα:** Α.
- Πατέρας:** Και γιατί μας τα ρωτάτε όλα αυτά;
- Τίνα:** Για την ασφάλεια;
- Πατέρας:** Ποιανού ασφάλεια;
- Τίνα:** Τη δική μου.
- Μητέρα:** Κινδυνεύετε;
- Τίνα:** Κινδύνεψα βέβαια.
- Πατέρας:** Δεν καταλαβαίνω.
- Τίνα:** Όταν δείτε το αμάξι μου θα καταλάβετε.
- Μητέρα:** Εσύ...;
- Τίνα:** Τι εγώ;
- Μητέρα:** ΕΣΥ ΧΤΥΠΗΣΕΣ ΤΟΝ ΓΙΟ ΜΟΥ;

Η Μητέρα είναι έτοιμη να χιμήξει, ο Πατέρας την συγκρατεί.

- Πατέρας:** (Στην Μητέρα) Στάσου.
- Τίνα:** Εκείνος έπεσε πάνω μου, το δεξί μέρος του αυτοκινήτου μου είναι αγνώριστο. Ευτυχώς φορούσα ζώνη.
- Πατέρας:** Και δε χαιρέσαι που σώθηκες;
- Τίνα:** Ξέρεις πόσο θα πάει η ζημιά;
- Μητέρα:** Το παιδί μου πεθαίνει και εσύ μου μιλάς για λεφτά!;
- Τίνα:** Τι σχέση έχει το ένα με το άλλο;
- Πατέρας:** Και πόσα θες για να το φτιάξεις;
- Τίνα:** Θα σου πω αμέσως. (Συμβουλευέται το φαίλοφαξ)
Προφυλακτήρας πεντακόσια, φτερά διακόσια, αλουμινοδουλειά εκατόν πενήντα, λάστιχα πενήντα, καλίμπρα διακόσια, φανάρια εικοσιπέντε, συν ΦΠΑ, σύνολο...
- Πατέρας:** (Ελευθερώνοντας τη Μητέρα) Όρμα.

Η Μητέρα αρπάζει την Τίνα από τα μαλλιά.

2.

Στο σπίτι των φίλων. Τρώνε, ο ένας απέναντι από τον άλλον.

Φίλη: Σήμερα στη δουλειά...

Φίλος: Αύριο έχω δίκη.

Φίλη: Ξέρεις με ποιον τα 'χει τελικά ο διευθυντής;

Φίλος: Πρέπει να ξυπνήσω νωρίς.

Φίλη: Με μένα.

Φίλος: Ποιος τον ακούει τον πατέρα μου.

Φίλη: Αλλά τα χαλάσαμε, χθες.

Φίλος: Μμ.

Μικρή παύση

Φίλη: Δεν πρέπει να τον φοβάσαι τόσο πολύ.

Φίλος: Ποιον;

Φίλη: Τον πατέρα σου.

Φίλος: Γιατί;

Φίλη: Αφού πάντα τα καταφέρνεις με τις δίκες.

Φίλος: Σε πόση ώρα αρχίζουν οι ειδήσεις;

Φίλη: Δεν ξέρω, έχω κουραστεί τόσα χρόνια.

Φίλος: Με τις ειδήσεις;

Φίλη: Στη δουλειά. Θα ήθελα κάτι για να... δεν ξέρω, θα ήθελα...

Φίλος: (Εννοώντας "Πού είναι...") Το τηλεκοντρόλ;

Φίλη: Το θέλεις;

Φίλος: Άσε.

Μικρή παύση.

Φίλη: Αφού βγάζεις τόσα λεφτά εγώ γιατί να δουλεύω;

Φίλος: Αφού βγάζεις τόσα λεφτά εγώ γιατί να δουλεύω;

Χτυπάει το τηλέφωνο.

Φίλος: Αν είναι ο πατέρας μου δεν είμαι εδώ.

Φίλη: Πάλι;

Ο Φίλος σηκώνεται με το πιάτο του και κάθεται μπροστά στην τηλεόραση.

Φίλη: Ναι...**(Ενθουσιασμένη)** Πού είσαι;!... **(Χαμηλόφωνα στο Φίλο)**
Δεν είναι. **(Στο τηλέφωνο)** ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ;! ΓΙΑΤΙ;... ΠΟΤΕ;
ΘΑ ΖΗΣΕΙ;... Μην ανησυχείς θα έρθει να σας βγάλει! Γι' αυτό
είναι οι φίλοι! Γι' αυτό δεν είναι οι φίλοι; **(Στον Φίλο)** Έλα στο
τηλέφωνο.

Φίλος: Τι έγινε;

Φίλη: Ο γιος τους έπαθε αυτοκινητιστικό και τσακωθήκανε με μια τρελή
στο νοσοκομείο, στο τμήμα είναι.

Φίλος: Πάλι;

Φίλη: Πάλι.

Φίλος: Ο γιος ποιων; **(Παίρνει το ακουστικό)** Παρακαλώ... **(Με ζωηρό
ενδιαφέρον)** Αχά... Θα τα καταφέρει;... Πού ακριβώς είστε;...
Έρχομαι ΑΜΕΣΩΣ! **(Το κλείνει.)**

Η Φίλος και η Φίλη κοιτάζονται χωρίς να μιλάνε.

- Φίλη:** Να έρθω μαζί σου;
Φίλος: Τι δουλειά έχεις εσύ;
Φίλη: Πάντα μόνος σου πας.
Φίλος: Έρχομαι εγώ στη δουλειά σου;
Φίλη: Ούτε εγώ θέλω να ξαναπάω. Θέλω να βρω κάτι άλλο, κάτι πιο...
Φίλος: **(Σκεφτικός)** Αποτελεσματικό.
Φίλη: Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ. Σε παρακαλώ.
Φίλος: Τι;
Φίλη: Άφησέ με να έρθω και δε θα μιλάω, θα είναι σαν να μην υπάρχω.
Φίλος: Δεν ξέρω.
Φίλη: Θα είναι σαν να μην υπάρχω.
Φίλος: Δεν ξέρω.
Φίλη: **(Προς την ίδια)** Θα είναι σαν να μην υπάρχω.

3.

Στο γραφείο του Γιατρού. Μέσα στο ιατρικό παραβάν.

- Νοσοκόμα:** Λίγο πιο κάτω. Ναι. Εκεί.
Γιατρός: Πού;
Νοσοκόμα: Ακριβώς εκεί.
Γιατρός: Οι γονείς του;
Νοσοκόμα: Μόνο η μάνα του ήρθε, είναι σε κατάσταση σοκ.
Γιατρός: Εννοείται. Ήταν μαζί του;
Νοσοκόμα: Αν κρίνω από τα χάλια της σίγουρα.
Γιατρός: Μου την φωνάζεις;
Νοσοκόμα: Να φωνάξω;

- Γιατρός:** Μην κάνεις τίποτα.
Νοσοκόμα: Τελειώσατε;
Γιατρός: Σε μισό λεπτό.
Νοσοκόμα: Έλα. Ναι. Αχ! ΈΛΛΑ. Τώρα!
Γιατρός: Ναι, το είχα έτοιμο.

Η Νοσοκόμα και ο Γιατρός βγαίνουν από το παραβάν και φτιάχνουν τα ρούχα τους.

- Νοσοκόμα:** Αργήσατε κάπως σήμερα.
Γιατρός: Δεν είχα διάθεση. Πού είναι η μάνα του;
Νοσοκόμα: Έξω.

Ο Γιατρός προβάρει τα λόγια του.

- Γιατρός:** “Είναι ζήτημα ωρών...” Βαρετό, ε; “Είμαι στη δυσάρεστη θέση να σας ανακοινώσω...” Αυτό πώς σου φαίνεται;
Νοσοκόμα: Έχει ενδιαφέρον.
Γιατρός: Και μην ξεχνάς, απαγορεύεται αυστηρά η είσοδος στο δωμάτιο του αγοριού.
Νοσοκόμα: Και στη μητέρα του;
Γιατρός: Κυρίως σε αυτήν. Πες της να έρθει μέσα, θέλω να της μιλήσω.

Η Νοσοκόμα βγαίνει και πλησιάζει την Τίνα που χαϊδεύει μερικά ξεκολλημένα κομμάτια από το αυτοκίνητό της.

- Γιατρός:** Σκατοδουλειά.

Η Νοσοκόμα επιστρέφει με την Τίνα που είναι αναμαλλιασμένη, με πρησμένο μάτι και με επίδεσμο στο χέρι. Η νοσοκόμα ξαναβγαίνει.

- Γιατρός:** Καθίστε. Είμαι στη δυσάρεστη θέση να σας ανακοινώσω...
- Τίνα:** Είδατε σε τι κατάσταση μου το κάνανε, όλη η δεξιά μεριά του είναι στραπατσαρισμένη.
- Γιατρός:** Η... κατάστασή του είναι πιο σοβαρή απ' αυτό που νομίζετε.
- Τίνα:** Για όνομα του Θεού ΠΟΣΑ θα δώσω;
- Γιατρός:** Αυτό δεν το ξέρω, εγώ πάντως είμαι στη δυσάρεστη θέση να σας ανακοινώσω...
- Τίνα:** Το 'χα πάρει με το εφάπαξ της μαμάς.
- Γιατρός:** Ποιο; Αλήθεια; Το είχατε αγοράσει;
- Τίνα:** Είναι σχεδόν καινούργιο. Πριν είχα άλλο.
- Γιατρός:** Άλλο;
- Τίνα:** Δυστυχώς τα 'φτυσε.
- Γιατρός:** Πώς;
- Τίνα:** Ε, όταν το κυκλοφορείς συνέχεια στην πόλη...
- Γιατρός:** Από πού τα αγοράζετε;
- Τίνα:** Αυτό είναι το τρίτο. Τα ξεπατώνω στη χρήση.
- Γιατρός:** Τα βάζετε και δουλεύουν;
- Τίνα:** Γι' αυτό δεν είναι;
- Γιατρός:** Εγώ είμαι έτοιμος να χωρίσω με τη γυναίκα μου γιατί δεν μπορεί να συλλάβει παιδί, κι εσύ... Είσαι...
- Τίνα:** Δε σε καταλαβαίνω.
- Γιατρός:** ΕΙΣΑΙ...
- Τίνα:** Τι έπαθες;
- Γιατρός:** ΕΙΣΑΙ...

Το πρόσωπο του Γιατρού έχει κοκκινίσει.

Τίνα: (Τον λυπάται) Ξειόλλα.

Γιατρός: ΕΙΣΑΙ...

Ο Γιατρός δεν καταφέρνει να συγκρατηθεί και την χτυπάει, η Τίνα φωνάζει για βοήθεια.

4.

Η Φίλη έρχεται στο νοσοκομείο, η Νοσοκόμα ρίχνει πασιέντζες.

Φίλη: Ήρθα για τον νεαρό που έπαθε ατύχημα.

Η Νοσοκόμα αδιαφορεί.

Φίλη: Ήρθα να δώσω αίμα.

Νοσοκόμα: (Ενθουσιασμένη) Α! Δε θα 'ρθουνε άλλοι;!

Φίλη: Υποθέτω πως είναι ολόκληρη γραφειοκρατία να ξεμπλέξουν με την αστυνομία. Θα έρθουν πάντως.

Νοσοκόμα: Καλοί, κακοί, αίμα να έχουν, χρειαζόμαστε αίμα. Είναι φοβερό, χρειαζόμαστε ΣΥΝΕΧΩΣ αίμα.

Φίλη: Για την ώρα στέλνανε εμένα.

Νοσοκόμα: Δεν έλεγε να βγει με τίποτα αυτή η πασιέντζα.

Φίλη: Πάντα εγώ κάνω τις χαμαλοδουλειές, αλλά για σήμερα δεν πειράζει.

Νοσοκόμα: Γιατί;

Φίλη: Βαριόμουν αφόρητα. Βαριόμουνα όλη τη βδομάδα. Δεν πέρναγε με τίποτα. Στο σπίτι κρύβω όλα τα ρολόγια. Περνάει πιο γρήγορα η ώρα.

Νοσοκόμα: Πάμε;

Φίλη: Δεν πολυθέλω να δώσω αίμα. Πώς είναι;

Νοσοκόμα: Ήτανε σοβαρό ατύχημα, ευτυχώς για την ώρα η κατάστασή του είναι σταθερή.

Φίλη: Δεν έχω ξαναδώσει αίμα. Πονάει;

Νοσοκόμα: Όχι, ευτυχώς είναι σε κώμα. Ακολουθήστε με.

Φίλη: Θα λερώσω το φόρεμά μου. Το αίμα δε βγαίνει στο πλύσιμο.

Νοσοκόμα: (Την σπρώχνει) Προχωράτε.

Φίλη: Μόλις δω βελόνα λιποθυμώ.

Η Νοσοκόμα βάζει την Φίλη στο γραφείο του Γιατρού.

Νοσοκόμα: Να έχεις τα μάτια σου κλειστά.

5.

Ο Πατέρας, η Μητέρα και ο Φίλος στο διάδρομο του νοσοκομείου. Η Μητέρα κρατάει μια σακούλα με μήλα. Κάθονται. Η Μητέρα δίνει από ένα μήλο στον Πατέρα και στον Φίλο. Ο Φίλος βγάζει από την τσέπη του τρία μαχαίρια, κρατάει ένα για αυτόν και δίνει από ένα στους γονείς. Και οι τρεις καθαρίζουν και τρώνε μήλα. Περνάει ο Γιατρός.

Πατέρας: (Στον Γιατρό) Ελάτε.

Γιατρός: Ευχαριστώ.

Φίλος: Δυστυχώς, δεν έχουμε τέταρτο μαχαίρι.

Μητέρα: Μπορώ να σας το καθαρίσω εγώ.

Γιατρός: Δε χρειάζεται, με αρέσει με τη φλούδα.

6.

Η Τίνα αναμαλλιασμένη, με μελανιασμένα και τα δύο μάτια και επίδεσμο στο χέρι. Η Νοσοκόμα της μπαντάρει το αφτί.

Τίνα: Να σας κάνω μερικές ερωτήσεις;

Νοσοκόμα: Είμαι απασχολημένη.

Τίνα: Τι θα πει απασχολημένη; Δεν μπορείς να μιλάς;

Νοσοκόμα: Δικό σου αφτί είναι. Τι θέλεις;

Τίνα: Σχετικά με τον νεαρό.

Νοσοκόμα: Αφού αποκαλύφθηκε πως δεν είσαι η μάνα του.

Τίνα: Ναι, αλλά έχω έρθει γι' αυτόν.

Νοσοκόμα: Τι ομάδα αίματος έχεις;

Τίνα: Ο-.

Νοσοκόμα: **(Χοροπηδώντας)** Σούπερ!

Τίνα: Τι έπαθες;

Νοσοκόμα: Είναι σπάνιο το αίμα σου. Είσαι συχνή αιμοδότρια;

Τίνα: Όχι.

Νοσοκόμα: Θα σε μαλώσω. Έλα.

Τίνα: Πού;

Νοσοκόμα: Δε θα δώσεις αίμα για τον μικρό;

Τίνα: Πώς σου ήρθε; **(Η Τίνα βγάζει το φάιλοφάξ της)** Θα σου κάνω μερικές ερωτήσεις, θα μου απαντήσεις με ακρίβεια.

Νοσοκόμα: Το ξέρεις πως το αίμα σου μπορεί να σώσει τη ζωή ανθρώπων που αυτή τη στιγμή χαροπαλεύουν.

Τίνα: Και τι με νοιάζει;

Νοσοκόμα: Μπορεί κι εσύ κάποτε να χρειαστείς αίμα.

Τίνα: Μέχρι τότε βλέπουμε...

Νοσοκόμα: Έχεις Ο- και δε θα μου δώσεις;

Τίνα: Όχι.

Νοσοκόμα: Όχι; Τι όχι;

Τίνα: Όχι.

Νοσοκόμα: Όχι; Είσαι... ΕΙΣΑΙ...

Τίνα: Έλα πες το.

Νοσοκόμα: ΕΙΣΑΙ...

Τίνα: Μην το κάνεις αυτό.

Η Τίνα αγχωμένη κάνει να φύγει. Η Νοσοκόμα την αρπάζει, την ρίχνει κάτω και την κλωτσά στα πόδια, η Τίνα προσπαθεί να αμυνθεί και φωνάζει για βοήθεια.

7.

Στο γραφείο του Γιατρού, ο Γιατρός και η Φίλη.

Φίλη: Μου άδειασε το χέρι. Είναι τρελή. Κοίτα, έχει μελανιάσει.

Γιατρός: Της το έχω πει, να μην τραβάει τόσο αίμα.

Φίλη: Αν δεν το έσκαγα θα ήμουν νεκρή.

Γιατρός: Τουλάχιστον ήταν για καλό σκοπό.

Φίλη: Αλήθεια, πώς είναι το παιδί;

Γιατρός: Η κατάσταση του είναι πολύ σοβαρή.

Φίλη: Θα τα καταφέρει;

Γιατρός: ...

Φίλη: Τι έχει;

Γιατρός: Ράισμα στους γοφούς, μετατόπιση σπονδύλων, σπάσιμο στη μέση, διάτρηση πνευμόνων, ρευματισμούς, τραυματισμό στο μηρό,

διάθλαση, αποκόλληση οφθαλμών, εκδορές στην πλάτη...

- Φίλη:** Τα δόντια του;
- Γιατρός:** Δεν του μείνανε.
- Φίλη:** Ακούγεται σοβαρό.
- Γιατρός:** Και είναι.
- Φίλη:** Με τι θα μασάει;
- Γιατρός:** Δε θα μασάει.
- Φίλη:** Κατάλαβα... Του έχετε χορηγήσει νάρκωση;
- Γιατρός:** Φυσικά.
- Φίλη:** Δεν τον αποτελειώνετε;
- Γιατρός:** Απαγορεύεται.
- Φίλη:** Θα γίνονται εξαιρέσεις. Θέλετε λάδωμα;
- Γιατρός:** Εσείς;
- Φίλη:** Ναι, το προτιμώ... Έχετε παιδιά;
- Γιατρός:** Όχι.
- Φίλη:** Ούτε κι εμείς.
- Γιατρός:** Είναι πρόβλημα.
- Φίλη:** Όχι και τόσο.
- Γιατρός:** Εσείς ή ο άντρας σας;
- Φίλη:** Νομίζω ο πατέρας του.
- Γιατρός:** Εμένα η γυναίκα μου έχει το πρόβλημα.
- Φίλη:** Όλοι τα ίδια λέτε.

Ο Γιατρός συνοδεύει τη Φίλη στο ιατρικό παραβάν.

- Γιατρός:** Σας το ορκίζομαι.
- Φίλη:** Τότε να χύνετε έξω.
- Γιατρός:** Φοράω προφυλαχτικό.
- Φίλη:** Ποιος τα εμπιστεύεται;

Γιατρός: Οι γιατροί.

8.

Η Νοσοκόμα παίρνει αίμα από την Μητέρα, ο Πατέρας έχει λιποθυμήσει.

Μητέρα: Άντρες... Είναι που δεν έχουν περίοδο.

Νοσοκόμα: Πιθανόν.

Μητέρα: Ποιος άντρας δεν τρομάζει μπροστά στο αίμα;

Νοσοκόμα: Ο Τζον Χέιγκ.

Μητέρα: Παρακαλώ;

Νοσοκόμα: Ο Τζον Χέιγκ, ο βρικόλακας του Λονδίνου.

Μητέρα: Από βιβλίο;

Νοσοκόμα: Το 1969 τον κρέμασαν.

Μητέρα: Δε θυμάμαι τίποτα.

Νοσοκόμα: Μια μέρα τραυματίστηκε κατά λάθος στο χέρι κι άρχισε να τρέχει το αίμα του ποτάμι.

Μητέρα: Λιποθύμησε.

Νοσοκόμα: Άρχισε να το γλύφει.

Μητέρα: (Ενοχλημένα) Του άρεσε;

Νοσοκόμα: Του φάνηκε σαν την ίδια τη ζωή. Ζεστό, αλμυρό και γλοιώδες. Από τότε του έγινε συνήθεια.

Μητέρα: Έπινε το αίμα του;

Νοσοκόμα: Κυρίως των άλλων.

Μητέρα: Σκότωνα!

Νοσοκόμα: Ξέκανε καμιά δεκαριά. Έκοψε το λαιμό του πρώτου τυχόντα μ' ένα σουγιά. Προσπαθούσε να πιει το αίμα αλλά αυτό πεταγόταν από δω κι από κει, δεν ήταν καθόλου εύκολο. Κρατούσε το θύμα

του στο νεροχύτη και προσπαθούσε να μαζέψει το αίμα σε ένα ποτήρι αλλά αυτό πεταγόταν, χυνόταν απ' έξω.

Μητέρα: Και;

Νοσοκόμα: Εντάξει, το ρούφηξε κατ' ευθείαν από την πληγή. Τι έχεις;

Μητέρα: Μπορείς να μου φέρεις ένα ποτήρι... νερό;

Η Μητέρα χάνει τις αισθήσεις της. Ο Πατέρας συνέρχεται.

Πατέρας: Τι έπαθε αυτή;

Νοσοκόμα: (Απορημένη) Λιποθύμησε;

Πατέρας: Γυναίκες...

9.

Ο Φίλος και η Φίλη στο διάδρομο του νοσοκομείου τρώνε σοκολάτα.

Δίπλα τους, η Τίνα (με επιπρόσθετα μπανταρισμένο το δεξί της πόδι και πατερίτσα) με ένα καθρεφτάκι προσπαθεί να φτιαχτεί.

Τίνα: ...Έχετε έρθει για κάποιον δικό σας;

Φίλος: Το παιδί των φίλων μας.

Τίνα: Το φαντάστηκα. Πως δεν έχετε παιδιά.

Φίλος: Γιατί;

Τίνα: Έχετε;

Φίλη: Όχι.

Τίνα: Τα ζευγάρια που δεν έχουν παιδιά φαίνονται στο πρόσωπο.

Φίλη: Πού;

Φίλος: Εσύ έχεις;

Τίνα: Δεν είμαι παντρεμένη αλλά μόλις παντρευτώ το πρώτο πράγμα που

θα κάνω είναι ένα παιδί. Τα παιδιά είναι ευτυχία. Εσείς; Είστε ευτυχισμένοι; Αλλά τι λέω, πού να 'στε.

Φίλη: Φυσικά και είμαστε.

Τίνα: Ναι, καλά. Θα φαινόταν.

Φίλος: Στο πρόσωπο.

Τίνα: Γιατί δεν χωρίζεται;, γιατί πρέπει τόσα βράδια να ανέχεται ο ένας τον άλλον. Κοίτα την. Γιατί δεν την κοιτάς; Κοίτα την. ΚΟΙ-ΤΑ-ΤΗΝ. Πώς την ανέχεσαι δίπλα σου; Κι εσύ, ΕΣΥ, κοίτα τον, ΚΟΙΤΑ, πώς τον αντέχεις στο κρεβάτι σου;

Φίλη: Σταμάτα.

Τίνα: Φοβάστε μη μείνετε μόνοι σας πουλάκια μου, έτσι δεν είναι; Τι θα πουν οι φίλοι σας;, οι συνάδελφοι; Κοίτα την! Τι θα πουν οι γονείς σας; Μη στεναχωριέστε, όλοι φοβόμαστε και την αποτυχία, και τη μοναξιά. Κοίτα. Κοίτα τον.

Φίλη: ΣΤΑΜΑΤΑ!

Φίλος: Μην την ακούς. Είναι τρελή.

Τίνα: Αλλά ξέρεις κάτι;, και τώρα, μόνοι είστε.

Φίλη: ΕΙΣΑΙ... ΕΙΣΑΙ...

Τίνα: **(Καχύποπτα)** Τι;

Φίλη: ΕΙΣΑΙ... ΕΙΣΑΙ...

Τίνα: Τώρα το θυμήθηκα, έχω μια δουλειά.

Η Τίνα κάνει να φύγει η Γυναίκα την αρπάζει και την χτυπά. Περνάει ο Γιατρός. Η Τίνα ξεφεύγει από την Φίλη.

Τίνα: **(Στον Γιατρό)** Βοηθήστε με.

Ο Γιατρός την χαστουκίζει, ο Φίλος τον μιμείται. Η Τίνα πανικόβλητη τρέχει να σωθεί.

Φίλη: Στα κομμάτια.

Γιατρός: Εμένα με συγχωρείται, έχω δουλειά.

Ο Γιατρός φεύγει.

Φίλη: Και τώρα;

Φίλος: Δεν ξέρω.

Φίλη: Έλα να κάνουμε τους δημοσιογράφους.

Φίλος: Βαριέμαι.

Φίλη: Έλα, ΈΛΛΑ, σε παρακαλώ. Μμ;

Παύση. Κρατούν και οι δύο στα χέρια τους φανταστικά μικρόφωνα.

Φίλη: Έχετε να κάνετε κάποια δήλωση;

Φίλος: Η πελάτης μου βρέθηκε προ στημένης σκευωρίας, δεν ήταν δυνατόν να κάνει οτιδήποτε παρά να αμυνθεί. Η κυρία που είδατε στην οθόνη δεν ήταν χτυπημένη, ήταν με-τα-μφιε-σμένη. Με αυτή τη θλιβερή εμφάνιση περιοδεύει στα νοσοκομεία της πόλης ορμώντας σε συμπολίτες μας. Αν ξέρετε κάτι γι' αυτήν τηλεφωνήσατε αμέσως στην αστυνομία της περιοχής σας...

Εκκωφαντικός θόρυβος.

Φίλος: Τι έγινε;

Φίλη: Απόψε είναι τέλεια.

10.

Η Τίνα αιμόφυρτη, αφημένη στο πάτωμα του ιατρείου, ο Γιατρός και η Νοσοκόμα τρώνε τσιπς.

Νοσοκόμα: Κοπανήθηκα με το ασθενοφόρο.

Γιατρός: Για όνομα του Θεού. Είναι δημόσιος κίνδυνος.

Νοσοκόμα: Τι να την κάνω;

Γιατρός: Βάλ' της επιδέσμους.

Νοσοκόμα: Δε θα την εξετάσετε;

Γιατρός: Ούτε να την βλέπω δε θέλω.

Νοσοκόμα: Μμ... Είναι χάλια.

11.

Στο διάδρομο του νοσοκομείου. Ο Φίλος έχει ενώσει δύο καρέκλες και κοιμάται. Η Φίλη και η Μητέρα πίνουν καφέ και καπνίζουν.

Μητέρα: ...Το πρωί πηγαينوερχόταν στο σπίτι χωρίς να φοράει τίποτα. Και ξέρεις τώρα πώς είναι τα αγόρια στην εφηβεία.

Φίλη: Κατουρόιαβλες;

Μητέρα: Πώς;

Φίλη: Είχε στύση; Συνήθως είναι το πρώτο πράγμα που παθαίνουν όταν ξυπνάνε.

Μητέρα: Για να είμαι ειλικρινής δεν είχα κοιτάξει. Αλλά είχε. Τον είχα παρακαλέσει ένα εκατομμύριο φορές να φοράει το εσώρουχό του όταν πηγαίνει στο μπάνιο.

- Φίλη:** Και;
- Μητέρα:** Δε μ' άκουγε. Έλεγε πως δεν μπορεί τα σλιπάκια.
- Φίλη:** Τα στενά σλιπάκια προκαλούνε στειρότητα.

Ο Φίλος ανοίγει τα μάτια, τα κλείνει αμέσως.

- Μητέρα:** Εγώ πάντως του αγόρασα μια ντουζίνα μποξεράκια και του τ' άφησα έξω από την πόρτα του.
- Φίλη:** Γιατί δεν μπήκες μέσα;
- Μητέρα:** Όχι βέβαια. Πάντως ήτανε χάσιμο χρόνου.
- Φίλη:** Δεν τα φόραγε.
- Μητέρα:** Τα φόραγε.
- Φίλη:** Χάσιμο χρόνου.
- Μητέρα:** Δεν μπορείς να φανταστείς τι έκανε το παλιόπαιδο. Πήρε τη φωτογραφική μηχανή κι έβγαλε φωτογραφίες τα... ξέρεις, τα τέτοια του, και πήγε σε ένα από τα μαγαζιά που κοπιάρουν τις φωτογραφίες στο ύφασμα και τύπωσε σε κάθε ένα από τα δώδεκα μποξεράκια... ξέρεις τι... και... καταλαβαίνεις.
- Φίλη:** Ποιητικό.
- Μητέρα:** Λες;
- Φίλη:** Στις φωτογραφίες είχε στύση;
- Μητέρα:** Δεν ξέρω, πού να ξέρω; **(Συνωμοτικά)** Ήταν μισές-μισές.

12.

Στο γραφείο του Γιατρού.

- Πατέρας:** Θα εκτιμούσα πολύ αν έκανες μια εξαίρεση.

- Γιατρός: Και;
- Πατέρας: Και μ' αφήσεις να δω τον γιο μου. Η γυναίκα μου δεν θα άντεχε αλλά εγώ πρέπει να τον δω.
- Γιατρός: Την απατάς;
- Πατέρας: ...;
- Γιατρός: Τη γυναίκα σου. Ξενογαμάς;... Απάντησε, είμαι γιατρός.
- Πατέρας: Ε, όχι... Όχι συχνά.
- Γιατρός: Χμ...
- Πατέρας: Τι;

Ο Γιατρός είναι σκεπτικός.

- Πατέρας: Είναι σοβαρό;
- Γιατρός: Πότε ήταν η τελευταία φορά;
- Πατέρας: Πριν κάνα χρόνο.
- Γιατρός: Με;
- Πατέρας: Με μια συνάδελφο.
- Γιατρός: Καλή;
- Πατέρας: **(Αδιάφορα)** Καλή.
- Γιατρός: Αλλά;
- Πατέρας: Μετάνιωσα.
- Γιατρός: Γιατί;
- Πατέρας: Δεν ξέρω, μετανιώνω συχνά, μετανιώνω συνέχεια.
- Γιατρός: Κι εμένα μ' αρέσει η ποικιλία.
- Πατέρας: Να προσέχεις.
- Γιατρός: Προσέχω.
- Πατέρας: Γιατί;
- Γιατρός: Γιατί προσέχω;
- Πατέρας: Γιατί η γυναίκα σου δεν σου είναι αρκετή.

- Γιατρός: Μ' αρέσει η ποικιλία.
Πατέρας: Ναι, φυσικά.
Γιατρός: Δεν είναι φυσιολογικό;
Πατέρας: Φυσικά.
Γιατρός: Εσένα σ' αρέσει η ποικιλία;
Πατέρας: Μ' αρέσει η ποιότητα.
Γιατρός: Και η ποικιλία.
Πατέρας: Φυσικά.
Γιατρός: Κι ο πειραματισμός;
Πατέρας: Εντάξει.
Γιατρός: Δεν είναι κακό να πειραματιζόμαστε.
Πατέρας: Γιατί;
Γιατρός: Για να μη γίνεται ρουτίνα.
Πατέρας: Φυσικά.
Γιατρός: Θα πήγαινες ποτέ με άντρα;
Πατέρας: Ποτέ.
Γιατρός: Το 'χεις σκεφτεί;
Πατέρας: Όχι.
Γιατρός: Ούτε κι εγώ.
Πατέρας: Φυσικά.
Γιατρός: Ακόμα κι αν αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να δεις το παιδί σου;
Πατέρας: Ακόμα κι αν ήταν.
Γιατρός: Ούτε κι εγώ.
Πατέρας: Φυσικά.
Γιατρός: Ναι, φυσικά.
Πατέρας: Θα μ' αφήσεις να δω το παιδί μου;
Γιατρός: Απαγορεύεται η είσοδος.
Πατέρας: Να γδυθώ;
Γιατρός: Προς Θεού.

Πατέρας: Φυσιικά.

13.

Η Νοσοκόμα και ο Φίλος κυνηγιούνται.

Φίλος: Άλλα μου υποσχέθηκες.

Νοσοκόμα: Πρώτα το αίμα και μετά τα άλλα.

Φίλος: Για λίγο αίμα θα έκανες τα πάντα, σε βλέπω. Κάνω λάθος;

Νοσοκόμα: Πες μου τι θέλεις;

Σταματάνε να τρέχουν.

Φίλος: Ας πούμε πως υπήρχε κάποιος που με έχει βλάψει, θα με βοηθούσες να τον ξεφορτωθώ; Κι εγώ σε αντάλλαγμα, στο ορκίζομαι, θα γίνω ταχτικός αιμοδότης.

Νοσοκόμα: Ποιον μισείς;

Φίλος: ...Τον πατέρα μου.

Νοσοκόμα: Τον πατέρα σου;

Φίλος: Ναι, μπορεί.

Νοσοκόμα: Γιατί;

Φίλος: Ας πούμε πως με τυραννάει.

Νοσοκόμα: Σε καταλαβαίνω.

Φίλος: Αλήθεια;

Νοσοκόμα: Αλήθεια.

Φίλος: Αλήθεια σ' το λέω, με τυραννάει.

Νοσοκόμα: Κι εμένα.

Φίλος: Ο πατέρας σου;

Νοσοκόμα: Ο άντρας μου.

- Φίλος:** Μήπως να τους κόβαμε τον αέρα;
- Νοσοκόμα:** Σε χτυπάει;
- Φίλος:** Με τίποτα δεν είναι ευχαριστημένος.
- Νοσοκόμα:** Ούτε κι ο δικός μου.
- Φίλος:** Σε κατσαδιάζει;
- Νοσοκόμα:** Συνέχεια.
- Φίλος:** Όλοι ίδιοι είναι.
- Νοσοκόμα:** Έλα που δεν μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτούς.
- Φίλος:** Μη το λες αυτό.
- Νοσοκόμα:** Τουλάχιστον είναι καλός στο κρεβάτι;
- Φίλος:** Ο δικός σου;
- Νοσοκόμα:** Όλο ιδιοτροπίες. Αλλά είναι καλός. Δυναμίτης.
- Φίλος:** Ο δικός μου... δεν ξέρω.
- Νοσοκόμα:** Ούτε που θυμάσαι την τελευταία φορά, ε;
- Φίλος:** Θυμάμαι που μ' έπαιρνε απ' το χέρι και με πήγαινε στο λούνα-
παρκ της γειτονιάς. Ήταν χειμώνας, μ' έβαζε στ'
αυτοκινητάκια...
- Νοσοκόμα:** Έμπαινε κι αυτός;
- Φίλος:** Καμία φορά.
- Νοσοκόμα:** Και;
- Φίλος:** Γέλαγε, θυμάμαι που γέλαγε.
- Νοσοκόμα:** Πότε;
- Φίλος:** Πολύ παλιά, νομίζω πως είναι οι τελευταίες καλές αναμνήσεις
που έχω απ' αυτόν.
- Νοσοκόμα:** Πέθανε;
- Φίλος:** Όχι.
- Νοσοκόμα:** Αυτό είναι. Είμαστε ευαίσθητοι άνθρωποι. Εκεί πατάνε και μας
πατάνε. Η φύση μας βλέπεις.

Φίλος: (Μεταξύ ερώτησης και κατάφασης) Η φύση μας.

14.

Στο νοσοκομείο. Η Τίνα είναι φασιωμένη με επιδέσμους, εκτός από τα μάτια. Δεν μπορεί να μιλήσει και βγάζει φωνήεντα ακατανόητων λέξεων. Έρχεται ο Πατέρας, δεν φοράει το παντελόνι του, την πλησιάζει και κάθεται δίπλα της.

Πατέρας: Παιδί μου πονάς;... Δεν ήμουν σίγουρος πως ζεις.

Η Τίνα σε όλη την διάρκεια βγάζει ήχους ακατανόητων λέξεων.

Πατέρας: Μην κουράζεσαι. Οι γιατροί είπαν πως δε θα γίνεις καλά. Ίσως είναι κι η τελευταία φορά που βλέπόμεστε... Δεν ξέρω τι πρέπει να σου πω, σ' αυτά η μάνα σου τα καταφέρει καλύτερα. Νομίζω... πως σε αγάπησα. **(Ξαλαφρωμένος)** Οκ, το 'πα. Δε μ' αρέσουν τα μελό, η νοσοκόμα μ' έπιασε και μου είπε, πως παρόλο που απαγορεύεται η είσοδος, πρέπει να σου μιλήσω, να σου εξομολογηθώ πως σε αγαπώ. Την παρακάλεσα για κάποιο άλλο θέμα συζήτησης αλλά είπε πως συνηθίζεται να λέμε τέτοια... Μάλλον η μάνα σου δε θα θέλει να κάνουμε άλλο παιδί. Ούτε κι εμένα με νοιάζει. Το χτήμα θα το φάνε τα ξαδέλφια σου... Το ξέρεις πως πάντα ήθελα αγόρι; Αλλά όταν γεννήθηκες δεν ξέρω, μου κόπηκαν τα φτερά... Αν πάντως ξαναβρεθούμε να 'χεις κι εσύ μιλιά γιατί δεν είναι συζήτηση αυτή... Τουλάχιστον σου σηκώνεται;

Ο Πατέρας βάζει το χέρι του ανάμεσα στα πόδια της Τίνας. Η Τίνα βγάζει ήχους από ακατανόητες λέξεις.

Πατέρας: Ούτε που το αισθάνομαι, θα έμεινε στο παρμπρίζ της μαλακισμένης. Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω για σένα. Ούτε μια μαλακία δεν μπορώ να σου τραβήξω, θα σου ήταν μια ανακούφιση. Δεν ξέρω τι άλλο να πω. Καλό ταξίδι; Άντε, καλό ταξίδι.

Η Τίνα βγάζει ακατανόητες λέξεις.

Πατέρας: Ναι, κι εγώ.

Ο Πατέρας φιλάει την Τίνα στο προσκεφάλι και βγαίνει συγκινημένος από το δωμάτιο.

15.

Ο Φίλος και η Μητέρα κάθονται στο διάδρομο του νοσοκομείου και καπνίζουν, έρχεται ο Γιατρός.

Γιατρός: Μιας και δεν υπάρχει ωραίος τρόπος να σας το πω, θα σας το πω όπως έχει.

Μητέρα: Αυτό είναι, πέθανε.

Γιατρός: Όχι.

Μητέρα: Αυτό είναι, ζει;

Γιατρός: Αυτό είναι, αλλά δε θα ζει για πολύ, και κυρίως είναι δικό σας.

Μητέρα: Είστε βέβαιος;

Γιατρός: Ναι, απόλυτα.

- Μητέρα:** Ναι, αλλά αυτό το θυμάμαι.
- Γιατρός:** Τότε ίσως και να θυμάστε και πως ΔΕΝ είναι του άντρα σας.
- Μητέρα:** Δεν είναι; Ναι;
- Φίλος:** Ποιανού είναι;
- Γιατρός:** (Στον Φίλο) Δικός σας;
- Φίλος:** Δυστυχώς δεν έχουμε παιδιά.
- Γιατρός:** Το αίμα που μας δώσατε το συγκρίναμε με το αίμα του γιου σας κι αποκλείεται ο άντρας σας να είναι ο πατέρας του παιδιού.
- Μητέρα:** Αποκλείεται;
- Γιατρός:** Αποκλείεται.
- Φίλος:** Είστε σαφής.
- Μητέρα:** Και τι θα κάνω;
- Γιατρός:** Γι' αυτό ήθελα να το μάθετε πρώτη, να έχετε το χρόνο να προετοιμαστείτε.
- Μητέρα:** Για ποιο πράγμα;

Ο Γιατρός χαμογελάει και φεύγει.

- Μητέρα:** Εσύ τι λες;
- Φίλος:** Δεν ξέρω.
- Μητέρα:** Τι να κάνω;
- Φίλος:** Πού να ξέρω.
- Μητέρα:** Εσύ είσαι ο φίλος του, εσύ τον ξέρεις τον άντρα μου καλύτερα.
- Φίλος:** Από σένα;
- Μητέρα:** Μμ.
- Φίλος:** Στην πραγματικότητα είναι σαν να τον γνώρισα χθες.
- Μητέρα:** Γνωρίζεστε από χρόνια.
- Φίλος:** Περνάνε τα χρόνια, αλλά δεν είμαι σίγουρος πως μου θυμίζει κάτι η φυσιογνωμία του.

- Μητέρα:** Να του το πω;
Φίλος: Δε χρειάζεται.
Μητέρα: Που το παιδί δεν είναι δικό του, να του το πω; Θα σταματήσει να το νοιάζεται.
Φίλος: Το νοιάζεται;
Μητέρα: Θα σταματήσει να νοιάζεται για εμένα.
Φίλος: Σε νοιάζεται;
Μητέρα: Είμαι η ζουζούνα του.
Φίλος: Κι εσύ;
Μητέρα: Τι;
Φίλος: Τον νοιάζεσαι;
Μητέρα: Είναι το ζουζούνι μου... Ζζζζζζζ...

16.

Η Φίλη τρώει πατατάκια. Περνάει ο Γιατρός κρατώντας στο χέρι του ένα πλαστικό ποτηράκι με καφέ.

- Γιατρός:** Είναι με ρίγανη;
Φίλη: Με πάπρικα.
Γιατρός: Προτιμώ τη φυσική γεύση. Να πάρω ένα;
Φίλη: Παρακαλώ.

Ο Γιατρός παίρνει μερικά πατατάκια.

- Γιατρός:** Θέλετε καφέ;
Φίλη: Μια γουλιά.

Η Φίλη πίνει λίγο καφέ.

Φίλη: (Με δυσαρέσκεια) Είναι σιέτος.

17.

Στο νοσοκομείο, ο Πατέρας και η Νοσοκόμα.

Πατέρας: Έπρεπε να είναι δικό μου.

Νοσοκόμα: Γιατί;

Πατέρας: Ξέρεις πόσες φορές έχω ανησυχήσει για αυτό;

Νοσοκόμα: Πολλές;

Πατέρας: Ξέρεις πόσα έχω δώσει να το μορφώσω, να το ταΐσω, να το ντύσω.

Νοσοκόμα: Πόσα;

Πατέρας: Μια περιουσία τουλάχιστον.

Νοσοκόμα: Να την ζητήσεις πίσω. Από τον πατέρα του.

Πατέρας: Εγώ είμαι ο πατέρας του.

Νοσοκόμα: Δεν είστε, το αίμα το λέει καθαρά.

Πατέρας (υποτιμητικά): Διαβάζεις και τα χαρτιά;

Νοσοκόμα: Καμιά πασιέντσα ρίχνω να περάσει η ώρα.

Πατέρας: Εδώ;

Νοσοκόμα: Στο σπίτι δε μ' αφήνει ο άντρας μου.

Πατέρας: Γιατί;

Νοσοκόμα: Δεν πρέπει να τεμπελιάζω. Δεν πρέπει, έχω δουλειές να κάνω.

Πατέρας: Έχεις;

Νοσοκόμα: Έτσι λέει.

Πατέρας: Τότε θα έχεις σίγουρα.

Νοσοκόμα: Δεν ξέρω, πάντως να σου πω την αλήθεια με χτυπάει.

Πατέρας: Θα έπρεπε να είναι δικό μου.

Νοσοκόμα: Ποιο;

Πατέρας: Ολόδικό μου.

Νοσοκόμα: Θα στις βρέξω.

Πατέρας: Γιατί;

Νοσοκόμα: Κάνεις σαν παιδί.

Πατέρας: Άφησέ με.

Νοσοκόμα: Έλα.

Πατέρας: (Πεισμωμένος) Όχι.

Η Νοσοκόμα τον παίρνει αγκαλιά, ο Πατέρας αντιστέκεται, τελικά κουρνιαρίζει στα χέρια της, σαν μωρό έτοιμο να θηλάσει.

18.

Στο νοσοκομείο, ο Γιατρός και ο Φίλος.

Γιατρός: Σ' αρέσει η ποικιλία;

Φίλος: Η ποικιλία; Ναι.

Γιατρός: Ο πειραματισμός;

Φίλος: Ναι, φυσικά.

Γιατρός: Φυσικά; Είσαι αδελφή;

Ο Φίλος αρπάζει βίαια τον Γιατρό.

Φίλος: Τι είπες ρε;

Γιατρός: Συγνώμη. Δεν ήθελα...

Φίλος: Άς μην ήσουν γιατρός και θα σου έδειχνα.

Ο Φίλος αφήνει τον Γιατρό κι ανάβει τσιγάρο.

Φίλος: (Ξεφυσώντας) Ακόμα με πηδάει ο πούστης.

Γιατρός: Ποιος;

Φίλος: Ο πατέρας μου.

Γιατρός: Αλήθεια; Κι η μάνα σου;

Φίλος: Την πήδαγε κι αυτήν.

Γιατρός: Αυτό είναι πιο φυσιολογικό.

Φίλος: Είσαι μισογύνης; Εντάξει, δεν είναι κακό. Πάντως δε σταμάτησε εκεί, μας πήρε σβάρα ολους.

Γιατρός: Κάνει υγιεινή ζωή;

Φίλος: Συγνώμη που σε πρήζω με τα δικά μου αλλά είμαι μέχρι εδώ. Νομίζω πως είναι ώρα ν' ανοίξω το δικό μου γραφείο αλλά...

Γιατρός: Χρειάζεσαι βοήθεια.

Φίλος: Είμαι σε μια θάλασσα κι έχω βγάλει το χέρι μου έξω κάποιος να μου το πιάσει.

Γιατρός: Το χέρι;

Φίλος: Το χέρι.

Γιατρός: Θα στο πιάσω εγώ.

19.

Η Νοσοκόμα και η Φίλη καπνίζουν κρυφά στο διάδρομο του νοσοκομείου.

Φίλη: Πώς είναι;

Νοσοκόμα: Με ράισμα στους γοφούς, μετατόπιση σπονδύλων, σπάσιμο στη μέση, διάτρηση πνευμόνων, ρευματισμούς, τραυματισμό στο μηρό, διάθλαση, αποκόλληση οφθαλμών, εκδορές στην πλάτη...

Φίλη: Τα δόντια του;

Νοσοκόμα: Δεν του έσπασε ούτε ένα.

Φίλη: Και με τι θα μασάει;

Νοσοκόμα: Μ' αυτά.

Φίλη: Κατάλαβα.

Η Νοσοκόμα και η Φίλη καπνίζουν κρυφά στο διάδρομο του νοσοκομείου.

Νοσοκόμα: Τι έχεις, φαίνεσαι χάλια.

Φίλη: Έτσι είμαι εδώ και καιρό... Θα ήθελα για τη ζωή μου κάτι σημαντικό. Κάτι περισσότερο... ουσιαστικό

Νοσοκόμα: Λεφτά.

Φίλη: Έχω.

Νοσοκόμα: Όλο και κάτι θα σου λείπει.

Φίλη: Θα ήθελα κάτι για να περνάω την ώρα μου.

Νοσοκόμα: Ταξίδια.

Φίλη: Όλο και κάπου πηγαίνουμε.

Νοσοκόμα: Shopping;

Φίλη: Τα βολεύω.

Νοσοκόμα: Παιδί;

Φίλη: Παιδί;

Νοσοκόμα: Ξέρεις πώς περνάει η ώρα μ' ένα παιδί;

Φίλη: Αλήθεια.

Νοσοκόμα: Τρέχεις σαν τρελή όλη μέρα.

- Φίλη:** Έχω και τη δουλειά.
- Νοσοκόμα:** Ακόμα χειρότερα, δε θα σου μένει χρόνος ν' ανασάνεις.
- Φίλη:** Ναι;
- Νοσοκόμα:** Βέβαια! Ρώτα κι εμένα.
- Φίλη:** Δεν το 'χα σκεφτεί. Εσύ έχεις παιδιά;
- Νοσοκόμα:** Ένα, αλλά το θέλει ο άντρας μου.
- Φίλη:** Συνέχεια;
- Νοσοκόμα:** Μη στεναχωριέσαι, θα μπορούσες να πάρεις αυτό του νοσοκομείου.
- Φίλη:** Είναι μεγάλο.
- Νοσοκόμα:** Καλύτερα.
- Φίλη:** Έχει γονείς.
- Νοσοκόμα:** Δεν το αγαπούν.
- Φίλη:** Έχει τα χάλια του.
- Νοσοκόμα:** Τα έχει.

Μικρή παύση.

- Φίλη:** Μητρικά φίλτρα;
- Νοσοκόμα:** Τι;
- Φίλη:** Έχετε;
- Νοσοκόμα:** Μόνο ένα, για ώρα ανάγκης.

20.

Ο Φίλος, χωρίς να φοράει το παντελόνι του, στο δωμάτιο της Τίνα. Η Τίνα βγάζει συγκαταβατικούς ήχους ακατανόητων λέξεων, ο Φίλος τρώει ντόνατς.

Φίλος: Γι' αυτόν είμαι άλλο ένα βάσανο και τίποτα περισσότερο. Ό,τι κι αν κάνω εκείνος θα το έκανε διαφορετικά, γρηγορότερα, θα το έκανε καλύτερα. Περιμένω την ώρα που θα πεθάνει να ησυχάσω. Πόσο θα ζήσει;, δεν μπορεί. Κι αν ζήσει άλλα δέκα χρόνια; Δεν τον αντέχω δέκα ώρες, όχι δέκα χρόνια.

Η Τίνα βγάζει ακατανόητες λέξεις.

Φίλος: Θα τρελάθηκες. “Αυτό” να το ξεχάσεις.

Η Τίνα βγάζει ακατανόητες λέξεις.

Φίλος: Ούτε συζήτηση.

Η Τίνα βγάζει ακατανόητες λέξεις.

Φίλος: Καλά, καλά, μην γρινιαάζεις. Αλλά...

Ο Φίλος βγαίνει σκεπτικός από το δωμάτιο.

21.

Ο Πατέρας και η Μητέρα στο σπίτι.

Μητέρα: Γίνονται λάθη.

Πατέρας: Τρεις φορές το ελέγξανε, εγώ κι εσύ έχουμε αρνητικά ρέζους, το παιδί που θα έπρεπε να έχει αρνητικό, έχει θετικό.

- Μητέρα:** Περίεργο, όταν παντρευτήκαμε πρακτικά ήμουν παρθένα.
- Πατέρας:** Πρακτικά;
- Μητέρα:** Μήπως το κόλλησα από λάθος;
- Πατέρας:** Δεν είναι μύκητες.
- Μητέρα:** Δεν γίνεται λες. Για να σκεφτώ... Δεν ξέρω. Εδώ δε θυμάμαι τι φαγητό έφαγα χθες, πού να θυμάμαι ποιος απ' όλους...
- Πατέρας:** ΠΟΙΟΣ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ.
- Μητέρα:** Ναι.
- Πατέρας:** Τι ναι;
- Μητέρα:** Για να σκεφτώ... Κοίταξε όταν σε παντρεύτηκα, δηλαδή πριν παντρευτούμε με φλέρταραν κι άλλοι.
- Πατέρας:** Και με τι σε φλέρταραν;
- Μητέρα:** Μη ρίχνεις το επίπεδο.
- Πατέρας:** Συγνώμη.
- Μητέρα:** Αλλά δε θυμάμαι να είχε γίνει κάτι περισσότερο. Δεν ξέρω, τι ώρα κλείνουν τα μαγαζιά;
- Πατέρας:** Γιατί;
- Μητέρα:** Πρέπει να αγοράσω κακάο, τελείωσε.
- Πατέρας:** Δε θα πας πουθενά αν δε μου πεις ποιανού είναι.
- Μητέρα:** Ποιο;
- Πατέρας:** Το παιδί.
- Μητέρα:** Το είχα ξεχάσει, να πάρουμε τηλέφωνο στο νοσοκομείο να δούμε πώς τα πάει.
- Πατέρας:** Τελευταία φορά, ποιανού - είναι;
- Μητέρα:** Πού να ξέρω; Θυμάσαι τίποτα;
- Πατέρας:** Τι να θυμάμαι;, τους γιόμενούς σου;
- Μητέρα:** Πού να θυμάσαι κι εσύ, αθώα φλερτ ήταν.
- Πατέρας:** Όχι και αθώα φλερτ.
- Μητέρα:** Καλά λες. Έχει πεθάνει και η μαμά μου να ρωτήσω.

Πατέρας: Σιατά στο λάκκο της.

Μητέρα: Σιατά... κακάο... δεν ξέρω πια... είναι όλα μέσα στην ομίχλη.

Ο Πατέρας την χτυπάει, Η Μητέρα μουρμουρίζει “κακάο”.

22.

Ο Φίλος, η Φίλη, και ο Γιατρός στο γραφείο του Γιατρού. Καπνίζουν, τρώνε, πίνουν, παίζουν χαρτιά.

Γιατρός: Γιατί δεν πάτε σπίτι σας;

Φίλος: Δεν έχουμε.

Φίλη: Κάπου θα μένουμε.

Φίλος: Εσύ γιατρέ γιατί δε φεύγεις;

Γιατρός: Έχω βάρδια.

Φίλη: Σπίτι έχεις;

Γιατρός: Έχω και δεν έχω.

Φίλος: Δηλαδή;

Γιατρός: Έχω αλλά θα το πάρει η γυναίκα μου, χωρίζουμε.

Φίλη: Και γιατί δεν το παίρνεις εσύ;

Γιατρός: Τι να το κάνω;

Φίλη: Να μένεις.

Γιατρός: Μόνος;

Φίλη: Και πού κοιμάσαι;

Γιατρός: Στο ιατρείο, κάνω συνεχώς βάρδια.

Φίλος: Αλίμονο στους άστεγους.

Φίλη: Αλίμονο στους ασθενείς.

Ο Φίλος και η Φίλη κοιτάζονται.

Φίλη: Ένα – δύο – τρία.

Φίλος και Φίλη: (Τραγουδιστά) *Τους άστεγους, τους ασθενείς
δεν τους λυπήθηκε κανείς...*

Γιατρός: Κάντε ησυχία, έχω πονοκέφαλο.

Φίλος: Να πας στο γιατρό.

Ο Φίλος και η Φίλη γελάνε.

Φίλη: Και γιατί χωρίζεις;

Γιατρός: Δεν έχω ιδέα.

Φίλη: Εσύ της το ζήτησες;

Γιατρός: Δε θυμάμαι. Εσείς γιατί δε χωρίζετε;

Φίλος: Δεν το 'χουμε σκεφτεί.

Γιατρός: Αγαπιέστε;

Οι φίλοι κοιτάζονται σοβαρά και σκάνε στα γέλια.

23.

Στο νοσοκομείο. Έρχεται η Μητέρα με μελανιασμένο μάτι.

Μητέρα: Εσείς είστε εδώ;

Νοσοκόμα: Βλέπετε άλλον;

Μητέρα: Θα μου δώσετε λίγο κακάο;

Νοσοκόμα: Δεν πουλάμε.

Μητέρα: Τελείωσε;

- Νοσοκόμα:** Έχουμε μόνο αίμα.
- Μητέρα:** Κάπου σας ζέρω;
- Νοσοκόμα:** Εδώ δουλεύω.
- Μητέρα:** Ο γιος μου δεν πίνει καφέ.
- Νοσοκόμα:** Σπάνια περίπτωση.
- Μητέρα:** Έχει άλλα ελαττώματα.
- Νοσοκόμα:** Είναι γκέι;
- Μητέρα:** Είναι σε κώμα.
- Νοσοκόμα:** Ναι, φυσικά.
- Μητέρα:** Κι όταν ξυπνήσει πρέπει να έχω κακάο, είναι το μόνο που πίνει το πρωί.
- Νοσοκόμα:** Είναι ακόμα απόγευμα.
- Μητέρα:** Περνάει η μέρα.
- Νοσοκόμα:** Ο δικός μου με του που ανοίγει τα μάτια κατευθείαν τσιγάρο.
- Μητέρα:** Πόσο είναι;
- Νοσοκόμα:** Εφτά.
- Μητέρα:** Είναι επικίνδυνο.
- Νοσοκόμα:** Του το λέω συνέχεια.
- Μητέρα:** Και;
- Νοσοκόμα:** Δεν ήθελα παιδί, ο άντρας μου επέμενε.
- Μητέρα:** Σε μένα έγινε από λάθος.
- Νοσοκόμα:** Σκέτη ταλαιπωρία.
- Μητέρα:** Πρέπει να φύγω, θα ξυπνήσει και δε θα με βρει στο πλάι του.
- Νοσοκόμα:** Πόσο κακάο θέλεις;
- Μητέρα:** Γύρω στο τέταρτο, όταν μένει μπαγιατεύει.
- Νοσοκόμα:** Να το φυλάς στο ψυγείο.

Η Νοσοκόμα φέρνει στη Μητέρα κακάο.

- Μητέρα:** Πόσο κάνει;
- Νοσοκόμα:** Το έχω μόνο για ώρα ανάγκης, χρειάζεται.
- Μητέρα:** Εμένα μου λες.
- Νοσοκόμα:** Περαστικά.
- Μητέρα:** Θα φύγω, θα έχει ζυπνήσει...
- Νοσοκόμα:** Ποιος;
- Μητέρα:** Και θα με ψάχνει.
- Νοσοκόμα:** Ο άντρας σου βαράει;
- Μητέρα:** Πού και πού.
- Νοσοκόμα:** Το βλέπω. Ο δικός μου συνέχεια.
- Μητέρα:** Σε υπολογίζει.
- Νοσοκόμα:** Με κουράζει
- Μητέρα:** Εσένα πάντως δε σου φαίνεται.
- Νοσοκόμα:** Φοράω μείκαπ.

Η Μητέρα φεύγει.

Νοσοκόμα: Ξέχασε το κακάο.

24.

Η Φίλη στο δωμάτιο της Τίνας.

Φίλη: Κι αν δεν το θέλει ο άντρας μου θα το κάνω με άλλον, κι αν δεν μπορώ να κάνω θα υιοθετήσω, κι αν δεν μπορώ να υιοθετήσω θα το αγοράσω, κι αν δεν βρω θα με πιάσει κατάθλιψη, θα τρώω, θα πάθω κολίτιδα, θα γκρινιάζω όλη μέρα, μέχρι να βρεθεί μια λύση καλύτερη από το να αγοράσω ένα σκυλί. Δεν αγαπώ τα ζώα, λένε πως όσοι δεν

αγαπάνε τα ζώα δεν είναι καλοί άνθρωποι αλλά τα ζώα κατουράνε όπου βρουνε, μαδάνε, δαγκώνουν τα έπιπλα, πεθαίνουν νωρίς, ανεβαίνουν στο κρεβάτι. Αν μου δωρίζανε ένα σκυλί θα το ήθελα βαλσαμωμένο. Ξέρεις γιατί παλιά κάναν τους νεκρούς μούμιες; Πίστευαν πως αν έμενε άθικτο το σώμα θα ζούσε για πάντα κι η ψυχή. Δεν είναι συγκινητικό;

Η Τίνα βγάζει ακατανόητες λέξεις.

Φίλη: Θα ήθελες να ήσουν βαλσαμωμένο; Αν το αποφασίσεις θα σε πάρω εγώ. Θα σε βάλω στην κρεβατοκάμαρα δίπλα στο κομοδίνο. Θα σε κρεμάσω με τις γάζες στον τοίχο... Αν το αποφασίσεις.

25.

Ο Πατέρας και ο Φίλος τρώνε πασατέμπο στο διάδρομο του νοσοκομείου.

Πατέρας: Έχεις ερωτευτεί ποτέ;

Φίλος: Πώς σου 'ρθε;

Πατέρας: Απάντησε, είμαι γιατρός.

Φίλος: Είσαι;

Πατέρας: Όχι, αλλά απάντησε.

Φίλος: ...Όχι.

Πατέρας: Ποτέ;

Φίλος: Δεν έτυχε...

Πατέρας: Μην δικαιολογείσαι, ούτε κι εγώ.

Φίλος: Νόμιζα πως ήμουν ο μόνος.

- Πατέρας:** Ξέρεις εγώ πού έχω καταλήξει;
- Φίλος:** Πως είναι απάτη;
- Πατέρας:** Θα υπάρχει, αλλά είναι σπάνια περίπτωση.
- Φίλος:** (Κεφάλτα) Αλήθεια;
- Πατέρας:** Οι περισσότεροι είναι σαν εμάς.
- Φίλος:** Έχουμε όλο τον καιρό μπροστά μας.
- Πατέρας:** Ακριβώς τον ίδιο καιρό που έχουμε για να κερδίσουμε το Λόττο.
- Φίλος:** Δεν παίζω.
- Πατέρας:** Εγώ παίζω αλλά σπάνια κοιτάω τ' αποτελέσματα.
- Φίλος:** Γιατί;
- Πατέρας:** Αφού είναι απίθανο να κερδίσω.
- Φίλος:** Και γιατί παίζεις;
- Πατέρας:** Δεν ξέρω, γι' αυτήν την ελάχιστη πιθανότητα.

26.

Η Μητέρα με τον Γιατρό.

- Γιατρός:** Μην κλαίτε... Γιατί κλαίτε;
- Μητέρα:** Πεινάω.
- Γιατρός:** Ελάτε, σας αρέσει το κινέζικο; Ελάτε, θα σας κάνω εγώ το τραπέζι.

27.

Η Νοσοκόμα πηγαινοέρχεται στο διάδρομο, κάνοντας προετοιμασία για το τι θα ζητήσει από το παιδί, η Φίλη κοιμάται, βλέπει ωραίο όνειρο.

Νοσοκόμα: Τα χέρια, σε παρακαλώ. Να του τα κόψεις για αρχή. Να σταματήσει να με χτυπάει, χέστηκα για τον πόνο αλλά οι μελανιές... το πρόσωπο μου είναι γεμάτο μείκ-απ, αλλά και πάλι φαίνονται, ντρέπομαι να κυκλοφορήσω έξω. Τα πόδια μετά, σε παρακαλώ. να του τα ξεριζώσεις, να μη με κλωτσάει, να φοράω κι εγώ κοντές φούστες, σαν όλες τις γυναίκες. Α, και αν είναι στο χέρι σου, ΑΝ, ξέρεις, να με αγαπάει λίγο πιο τακτικά. Να τρέμει, να μπαίνει και να βγαίνει, να το ευχαριστιέται, να υποφέρει, να παραδίδεται πάνω μου, να με πλακώνει με τη σαπιοκοιλιά του, άδειος, κεφάλτος που έχυσε, που ξεχείλωσε τον πάτο της πιστής του γυναικούλας, που έκανε την αγελαδίτσα του να σκούζει απόψε από ηδονή και μετά όταν το πουλί του ζαρώνει σιγά-σιγά μέσα στο προφυλαχτικό, μέσα μου, ΜΕΣΑ ΜΟΥ! Κι εγώ ανίκητη να του φωνάζω μ' όλη μου τη δύναμη “ρίζε μου άλλη μία! ΡΙΞΕ ΜΟΥ 'ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΤΗ ΜΟΥ!”

Η Φίλη ξυπνάει τρομαγμένη.

Φίλη: Ε;

28.

Η Μητέρα κάνει σεξ με τον Γιατρό.

Μητέρα: Λίγο πιο χαμηλά... Αχ, ναι, εκεί.

Μικρή παύση.

- Γιατρός:** Εσείς δε μιλάτε... Δε σας αρέσει αυτή η στάση;
- Μητέρα:** Είμαι καλύτερα.
- Γιατρός:** Υπάρχουν και άλλες στάσεις που μπορούμε να δοκιμάσουμε. Αν κι όπως λένε οι κινέζοι στην πραγματικότητα υπάρχουν μόνο τριάντα βασικές.
- Μητέρα:** Τριάντα;
- Γιατρός:** Οι πρώτες τέσσερις είναι οι γνωστές. Η στενή ένωση, το σφιχτό δέσιμο, τα εκτεθειμένα σπλάχνα και το κέρασ του μονόκερου.
- Μητέρα:** Οι γνωστές.
- Γιατρός:** Από κει και πέρα υπάρχουν τα καλάμια κοντά στο βωμό, το διχοτομημένο τζίτζι, η ανεμώνη που πάλλεται, οι πάπιες του μανδαρίνου...
- Μητέρα:** Έχω φάει πάπια μανδαρίνου... ή Πεκίνου. Πεκίνου! Η πάπια μανδαρίνου είναι βαλίτσες;
- Γιατρός:** Μπορούμε άμα θέλετε να δοκιμάσουμε τη στάση του κουλουριασμένου δράκιου, τον καλπασμό του άγριου αλόγου ή τον φοίνικα που κρατούσε το κοτόπουλό του. Αν και αυτό είναι λίγο δύσκολο να γίνει.
- Μητέρα:** Γιατί;
- Γιατρός:** Για τον φοίνικα που κρατούσε το κοτόπουλό του χρειάζεται μια ψηλή παχιά γυναίκα κι ένας μικροκαμωμένος άντρας.
- Μητέρα:** Να παχύνω;
- Γιατρός:** Δε χρειάζεται θα κοιτάξω στο βιβλίο μήπως βρούμε πιο ταιριαστές στάσεις.
- Μητέρα:** Ποιανού είναι;
- Γιατρός:** Το βιβλίο;
- Μητέρα:** Το παιδί μου.
- Γιατρός:** Δικό σου.
- Μητέρα:** Κι ο πατέρας του;

Γιατρός: Όχι εγώ.

Η Μητέρα ταράζεται.

Γιατρός: Μην κλαίτε.

Μητέρα: Δε ζει κι η μάνα μου.

Γιατρός: Σας λείπει;

Μητέρα: Σε κάτι τέτοιες στιγμές ήτανε χρήσιμη.

Γιατρός: Κι εμένα μου λείπει.

Μητέρα: Αυτή θα θυμόταν ποιανού είναι το παιδί.

Γιατρός: Ήταν η μόνη γυναίκα που νοιαζόταν αληθινά για μένα.

Μητέρα: Είχατε ολοκληρώσει;

Γιατρός: Ήταν άλλες εποχές.

Μητέρα: Σας έπεσε.

Γιατρός: Αυτά παθαίνω όταν ταράζομαι.

Μητέρα: Καλύτερα.

Γιατρός: Γιατί;

Μητέρα: Δεν είχα όρεξη.

Γιατρός: Ούτε κι εγώ.

29.

Ο Φίλος και η Φίλη στο νοσοκομείο.

Φίλος: Γουργουρίζει το στομάχι μου.

Φίλη: Δεν πάμε σπίτι;

Φίλος: Θέλεις;

- Φίλη:** Έτσι κι έτσι. Οι φίλοι μας μάς χρειάζονται, το παιδί τους έχει πέσει σε κώμα. Περνούνε δύσκολες ώρες.
- Φίλος:** Μπορούμε να δούμε Ειδήσεις.
- Φίλη:** Πού;
- Φίλος:** Σπίτι.
- Φίλη:** Πάλι;
- Φίλος:** Πρέπει να μελετήσω την αυριανή δικογραφία.
- Φίλη:** Αντέχεις;
- Φίλος:** Όχι.
- Φίλη:** Τι θα κάνεις;
- Φίλος:** Θα ζητήσω αναβολή της δίκης.
- Φίλη:** Ούτε κι εγώ θα πάω στη δουλειά.
- Φίλος:** Θα γίνει έξαλλος ο πατέρας μου.
- Φίλη:** Ούτε που θα τους ειδοποιήσω.
- Φίλος:** Δεν πρέπει;
- Φίλη:** Ας με απολύσουν, βαρέθηκα τη ρουτίνα.
- Φίλος:** Τι δουλειά μου είπες πως κάνεις;
- Φίλη:** Θα βρω άλλη δουλειά.
- Φίλος:** Δεν είναι εύκολο. Σ' όλες τις δουλειές υπάρχει ρουτίνα.
- Φίλη:** Δε με νοιάζει.
- Φίλος:** Θα είσαι άνεργη.
- Φίλη:** Αποτυχημένη;
- Φίλος:** Χωρίς δουλειά στην ηλικία σου.
- Φίλη:** Θα χάσω το τρένο.
- Φίλος:** Θα είσαι ήρεμη.
- Φίλη:** Θα με χωρίσεις;
- Φίλος:** Δεν μπορώ να σε συντηρώ αιωνίως.
- Φίλη:** Καταλαβαίνω. Θα τους πάρω τηλέφωνο να τους πω πως αρρώστησα.
- Φίλος (συγκαταβατικά):** Μμμ.

Φίλη: Κι εσύ;

Φίλος: Κι εγώ.

Φίλη: Τι θα τους πεις;

Φίλος: Με ή χωρίς δικαιολογία η κατσάδα θα είναι η ίδια... Ισοπαλία;

Φίλη: Ισοπαλία.

30.

Η Μητέρα μπαίνει με μια κούπα αγχιστό κακάο στο δωμάτιο της Τίνα. Η Τίνα ανά τακτά διαστήματα βγάζει ήχους ακατανόητων λέξεων.

Μητέρα: Σου έφερα το κακάο σου... Αγόρι μου είναι η ώρα να σηκωθείς, μη χασομεράς στο κρεβάτι. Πάλι θα αργήσεις στο σχολείο. Ξέρω, μες στα σιεπάσματα είναι ζεστά αλλά πρέπει να σηκωθείς. Να κοιτάξε, οχτώ πήγε η ώρα. Έλα, άσε να νάζια... Κάθε πρωί τα ίδια. Σήκω κι έχω δουλειές. Στο 'χω πει, όταν ξενυχτάς δεν έχεις σηκωμό. Τι ώρα γύρισες χθες; Χαράματα; Δε σε πήρα χαμπάρι, ευτυχώς ούτε κι ο πατέρας σου αλλιώς θα 'χαμε ιστορίες. Ήπιατε;... Θα ήπιατε. Έλα σήκω να πεις το κακάο σου, θα κρυώσει και μετά δε θα πίνεται... Τι να φτιάξω για μεσημέρι; Θα έρθεις να φάμε μαζί; Ο μπαμπάς σου γυρίζει το βράδυ και δε μου αρέσει να τρώω μόνη μου. Δεν πειράζει αν αργήσεις, εγώ θα σε περιμένω. Σε περιμένω καιρό. Κάποιοι είπαν πως ήταν εξαφάνιση, άλλοι ατύχημα. Τέσσερα χρόνια σε ψάχνουμε από νοσοκομείο σε νοσοκομείο. Το 'ξερα που θα ξαναβρισκόμαστε, είχα πίστη. Ο πατέρας σου δυσκολεύτηκε αλλά εγώ ήμουν σίγουρη. Και να 'μαστε, πάλι μαζί. Όμως, έλα, σήκω αγόρι μου, έλα, οχτώ η ώρα. Έλα.

Η Μητέρα προσπαθεί να σηκώσει τον γιο της, η Τίνα υποφέρει από τους πόνους.

Μητέρα: Αχ, κάθε πρωί τα ίδια, κάθε πρωί η ίδια ιστορία...

31.

Ο Πατέρας και η Φίλη φιλιούνται.

Πατέρας: Νόμιζα πως το ήθελες.

Φίλη: Εγώ;

Πατέρας: Ναι.

Μικρή παύση.

Πατέρας: Γιατί αφήνεις τον άντρα σου να σε φιλάει;

Φίλη: Τι να του πω;, μη με φιλάς;

Πατέρας: Θα μπορούσε να κάνει όλα τα υπόλοιπα χωρίς να σε φιλάει.

Φίλη: Ναι, θα μπορούσε.

Πατέρας: Εγώ με τη γυναίκα μου φιλιόμαστε σπάνια. Κάνουμε έρωτα αλλά φιλιόμαστε σπάνια. Μερικές φορές νομίζω πως ντρέπομαι να την φιλήσω.

Φίλη: Τη γυναίκα σου;

Πατέρας: Δεν ξέρω, λες κι έτσι και φιληθούμε... δεν ξέρω.

Φίλη: Έχει και η γυναίκα σου την ίδια φοβία;

Πατέρας: Μάλλον.

Φίλη: Γιατί;, δεν είναι και δύσκολο να υποκρίνεστε.

Πατέρας: Δεν ξέρω.

Φίλη: Είναι όπως προσποιείσαι έναν οργασμό, αλλά εσείς οι άντρες πού να ξέρετε. Σε σας φαίνεται αν το ευχαριστιέστε ή όχι.

Πατέρας: Επειδή χύνουμε δε σημαίνει απαραίτητα πως το ευχαριστιόμαστε.

32.

Νοσοκόμα και Γιατρός μπαίνουν στο δωμάτιο της Τίνας.

Γιατρός: Βοήθησε.

Γυρίζουν την Τίνα ανάποδα, η Τίνα υποφέρει. Η Νοσοκόμα με ένα νυστέρι σχίζει τις γάζες στο πίσω μέρος της Τίνας, ο Γιατρός ανεβαίνει στο κρεβάτι. Η Νοσοκόμα τραβάει το παραβάν.

Νοσοκόμα: Λίγο πιο κάτω. Εκεί.

Γιατρός: Παράτα με, θα το κάνω όπως θέλω.

Νοσοκόμα: Ναι, εκεί.

Γιατρός: Βγες έξω.

Η Νοσοκόμα βγαίνει, κλείνει το παραβάν πίσω της και ανάβει τσιγάρο. Η Τίνα ανά τακτά διαστήματα βγάζει ήχους ακατανόητων λέξεων.

Γιατρός: Θα σου δώσω πίσω όλα τα πράγματα. Μακάρι να μπορούσα να δώσω πίσω και τα χρόνια που περάσαμε μαζί, να γυρίσεις εκεί που σε βρήκα, να συνεχίσεις τη ζωή σου. Να γνωρίζομαστε σ' εκείνη την παρέα, μετά θα σε πήγαινα σπίτι σου και δε θ' ανέβαινα πάνω

μαζί σου, δε θα ανέβαινα στο κρεβάτι σου, θα σε φίλαγα για πρώτη και τελευταία φορά, και θα 'φευγα. Κι εσύ δε θα μου ζήτηγες τώρα διαζύγιο. Τι να το κάνεις το διαζύγιο; Σκέψου τις φορολογικές απαλλαγές, τις παροχές που έχουμε, σκέψου τα έξοδα στους δικηγόρους. Θα μου πεις έχουν αυτά σημασία; Όλα έχουν σημασία... Τι να το κάνεις το διαζύγιο ψυχή μου; Άμα θέλεις να ζήσεις σε δικό σου σπίτι εγώ δεν έχω πρόβλημα, άμα θέλεις να κάνεις πηδήματα της μιας βραδιάς δικός σου λογαριασμός. Τι να το κάνεις το διαζύγιο;

Η Νοσοκόμα μπαίνει στο παραβάν.

Γιατρός: Είναι η ώρα;

Νοσοκόμα: Ναι. Σε μισό λεπτό. Να φωνάξω; Αααα...

Γιατρός: Μην κάνεις τίποτα.

Νοσοκόμα: Αχ, ναι. Τώρα! Εντάξει;

Γιατρός: Το είχα έτοιμο.

Η Νοσοκόμα ανοίγει το παραβάν.

Νοσοκόμα: Δεν την ακούω καθόλου.

Γιατρός: Λιποθύμησε από την ένταση.

Νοσοκόμα: Να τις βάλω καινούργιες γάζες;

Γιατρός: Οπωσδήποτε.

Νοσοκόμα: Άσε, θα την γυρίσω ανάποδα και δε θα φαίνεται τίποτα.

Το όνειρο της Φίλης:

Η Φίλη αιωρείται στο νοσοκομείο. Η Τίνα που επίσης αιωρείται της πιάνει το χέρι και την οδηγεί προς την έξοδο.

34.

Συγκεντρωμένοι όλοι γύρω από το κρεβάτι της Τίνας. Παύση. Η Τίνα βγάζει ήχους ακατανόητων λέξεων.

Νοσοκόμα: Συνήλθε.

Μητέρα: Ουφ!

Γιατρός: (Στην Νοσοκόμα) Ξεδίπλωσε το στόμα της.

Η Νοσοκόμα ξεδιπλώνει τον επίδεσμο γύρω από το στόμα της Τίνας.

Τίνα: Είστε εδώ όλοι;

Γιατρός: Μα επιτέλους, γιατί μας απασχολείς;

Τίνα: Υπάρχει κάτι που...

Φίλος: /ΤΙ;

Τίνα: Αφορά το δυστύχημα.

Πατέρας: Και τι μας νοιάζει;

Τίνα: Σας παρακαλώ, ακούστε με.

Φίλος: Τι θέλεις;, για το δυστύχημα;, δε μας ενδιαφέρει.

Μητέρα: Ενδιαφέρει εμένα.

Φίλη: Γιατί ξύνεις πληγές;

Μητέρα: (Στην Τίνα) Εσύ έφταιγες, έτσι δεν είναι;

Φίλος: Σε μυρίστηκα από την αρχή.

Τίνα: Όχι, δεν ξέρω.

- Νοσοκόμα:** Τι θα πει δεν ξέρω;
- Τίνα:** Δεν ξέρω. Δεν ξέρω πώς έγινε η ζημιά στο αυτοκίνητό μου, δεν ξέρω πότε έγινε, το είχα παρκαρισμένο και μετά το βρήκα σ' αυτά τα χάλια.
- Γιατρός:** Δε σε χτύπησε ο μικρός;
- Τίνα:** Δεν τον ξέρω τον γιο τους.
- Νοσοκόμα:** Και πού έμαθες για το ατύχημα;
- Τίνα:** Αφού μου κοστολόγησαν τη ζημιά ήρθα κατευθείαν εδώ. Όλο και κάποιο αυτοκινητιστικό θα είχε συμβεί. Ρώτησα στη γραμματεία και μου είπαν.
- Πατέρας:** Ήθελες να μου φας λεφτά.
- Μητέρα:** Θα σου βγάλω τα μαλλιά τρίχα-τρίχα.
- Νοσοκόμα:** Την έχω ξυρίσει.
- Τίνα:** Με συγχωρείτε. Με συγχωρείτε;... Το έχω φοβερή ανάγκη.
- Φίλη :** Δώσε τόπο στην οργή.
- Μητέρα:** Τι να κάνω...

Η Τίνα κλαίει από ευγνωμοσύνη.

- Πατέρας:** Μην κάνεις κι έτσι.
- Τίνα:** Νιώθω... Νιώθω για σας, για όλους εσάς ...αγάπη. Για όλους σας. Ξέρετε πώς είναι η αγάπη; Θα ξέρετε. Εμένα πάντως πρώτη φορά μου συνέβη... Δεμένη με επιδέσμους, χωρίς να μπορώ να μιλήσω, χωρίς να μπορώ να τα βγάλω πέρα με τον πόνο. Πρώτη φορά στη ζωή μου, για πρώτη φορά ένιωσα να με γεμίζει αγάπη. Και είναι για όλους εσάς. Ποτέ κανένας δε μου ανοίχτηκε όπως εσείς. Σας έχω εμπιστοσύνη. Μου δείξατε ποιοι πραγματικά είστε, κι είστε από σάρια και αίμα. Γεμάτοι τρυφερότητα και... αγάπη.

Η Νοσοκόμα ξαναφιμώνει την Τίνα.

Μητέρα: Καλή κοπέλα.

Φίλη: Στο είπα.

Γιατρός: Ανέβηκε στα μάτια μου.

Πατέρας: Εκεί που έχουν φτάσει οι επιδιορθώσεις...

Φίλος: Ο καθένας στη θέση της το ίδιο θα έκανε.

35.

Βγαίνουν όλοι από το ιατρικό παραβάν, που είναι τοποθετημένο το κρεβάτι της Τίνας, με ματωμένα πρόσωπα, χέρια και ρούχα.

36.

Στο διάδρομο του νοσοκομείου, η Νοσοκόμα, ο Πατέρας και ο Φίλος γεμάτοι αίματα. Όλοι μαζί τρώνε κρέας κοκκινιστό από το ταπεράκι της Νοσοκόμας.

Νοσοκόμα: Κι αυτό δεν είναι τίποτα μπροστά στους αρχαίους μεξικάνους.

Φίλος: Δηλαδή;

Νοσοκόμα: Χαμός. Ξέρετε τι αντίκρισαν οι πρώτοι κατακτητές; Οι ίδιοι οι βωμοί δεν ήταν τίποτα παραπάνω από εστίες μολύνσεως από τις σάρκες που σάπιζαν. Στις σιάλες των ναών δεν κύλαγε τίποτα άλλο παρά αίμα νωπό.

Πατέρας: Και πώς τις ανέβαιναν;

- Νοσοκόμα:** Προσεκτικά.
- Φίλος:** Τι έκαναν;
- Νοσοκόμα:** Και τι δεν έκαναν. Ξερίναγαν να σκοτώνουν με την ανατολή, άνοιγαν τα στήθη των θυμάτων, ξεκόλλαγαν την καρδιά, και κάποιοι που κρίνονταν υποδειγματικοί πιστοί έκοβαν τις σάρκες όσο ήταν ακόμα ζεστές και τις έτρωγαν. Ξέρετε τι φορούσε ο ιερέας;
- Φίλος:** Μίτρα;
- Νοσοκόμα:** Έγδερναν έναν πιστό και ο ιερέας φόραγε το δέρμα του.
- Πατέρας:** Αποκρουστικό.
- Φίλος:** Θα μύριζε φριχτά.
- Νοσοκόμα:** Δεν μπορούσες να τον πλησιάσεις ούτε από μακριά.
- Φίλος:** Γιατί το έκαναν;
- Νοσοκόμα:** Έπρεπε να δείξουν ευγνωμοσύνη στη γη που συνέχιζε να βλασταίνει, στον ήλιο που συνέχιζε να ζεσταίνει ή για να παρακαλέσουν για βροχή. Τότε χρησιμοποιούσαν μόνο παιδιά.
- Πατέρας:** (Για το κρέας) Πολύ νόστιμο.
- Νοσοκόμα:** Ευχαριστώ.
- Πατέρας:** Κι είναι αληθινή ιστορία;
- Νοσοκόμα:** Αληθινότατη.
- Πατέρας:** Άγριο πράγμα ο άνθρωπος.
- Φίλος:** Τέρατα είμαστε.

37.

Στο διάδρομο του νοσοκομείου, η Μητέρα και η Φίλη γεμάτες αίματα. Η Φίλη ανοίγει ένα γιαούρτι, ρίχνει μερικά φακελάκια ζάχαρη, το ανακατεύει και τρώει.

- Φίλη:** Κάνω διαίτα. Θέλεις;
- Μητέρα:** Τον είδα στον ύπνο μου.
- Φίλη:** Τον γιο σου;, τι έκανε;
- Μητέρα:** Με φιλούσε.
- Φίλη:** Ωραίο φιλί;
- Μητέρα:** Καλό.
- Φίλη:** Και μετά;
- Μητέρα:** Δεν ξέρω, χάθηκε στο βάθος.
- Φίλη:** Τι να σημαίνει;
- Μητέρα:** Νομίζω πως ήρθε για να τον θυμηθώ.
- Φίλη:** Τον έχεις ξεχάσει;
- Μητέρα:** Δεν το έχω δει καθόλου μετά το ατύχημα. Μου τον κρύβουν.
- Φίλη:** Τι να δεις;, σε κώμα τον έχουν.
- Μητέρα:** Δεν τον σκέφτομαι με το πρόσωπό του αλλά μέσα σε λευκούς επιδέσμους.
- Φίλη:** Έτσι είναι.
- Μητέρα:** Πήγα σπίτι κι έφαχνα για φωτογραφίες του. Βρήκα μόνο κάτι παιδικές. Δε θυμάμαι το πρόσωπό του, δεν τον θυμάμαι καθόλου.
- Φίλη:** Σε καταλαβαίνω.
- Μητέρα:** Εσύ τον θυμάσαι;
- Φίλη:** Άκου τι λέει...
- Μητέρα:** Πώς είναι;
- Φίλη:** 1.80, με καστανά μάτια, κοντά μαύρα μαλλιά, δέρμα ανοιχτόχρωμο, είχε μια μικρή ελιά πάνω από τον αφαλό του, ίσια δόντια, ωραίο χαμόγελο, άτριχο στήθος, ωραίο μόριο, αδύνατος, τα κόκαλα προεξείχαν στα πλάγια, με μαύρο μπουφάν, αθλητικά παπούτσια και τζιν παντελόνι. Ήταν φοιτητής.
- Μητέρα:** Το ξέρω, έπινε κακάο κάθε πρωί.

Φίλη: Καλό παιδί.

Μητέρα: Μου είχε αδυναμία.

Φίλη: Σιγουρα σου είχε. Αλλά με ποιον το έκανες; Σε μένα μπορείς να το πεις. Είμαι η φίλη σου.

Μητέρα: Είχα ξεχάσει πως δεν είναι του άντρα μου.

Έρχεται ο Γιατρός.

Φίλη: Πέθανε;

Γιατρός: Ναι.

Μητέρα: Ποιο;

Γιατρός: Το παιδί σας. Προ ολίγων λεπτών εξεδήμησεν εις τας αιωνίους μονάς.

Μητέρα: Δηλαδή;

Γιατρός: Πέθανε.

Μητέρα: Το δικό μου παιδί;

Γιατρός: Ναι.

Μητέρα: Πέθανε το παιδί μου.

Φίλη: Το άκουσα.

Μητέρα: **(Παθαίνει σοκ)** Το παιδί μου, ο μονάκριβός μου, ΤΟ ΣΠΛΑΧΝΟ ΜΟΥ, ΤΟ ΑΙΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΟΥ, Η ΣΑΡΚΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΑΡΚΑ ΜΟΥ, ΤΟ ΚΑΜΑΡΙ ΜΟΥ, το παλικάρι μου...

Η Μητέρα από την ένταση λιποθυμά.

Φίλη: Του είχε αδυναμία. Κάθε πρωί του έκανε κακάο.

38.

Λουτρά. Από την δεξιά μεριά είναι οι άντρες, από την αριστερή οι γυναίκες, η Νοσοκόμα και η Φίλη υποβαστούνε την καταβεβλημένη Μητέρα. Αφού βγάλουν όλοι τα ματωμένα ρούχα τους, τα πλένουν με μανία να φύγει το αίμα. Μετά καθαρίζουν προσεκτικά το σώμα τους και φοράνε μπουρνούζια λευκά. Απλώνουν τα ρούχα τους να στεγνώσουν και κάθονται να καπνίσουν ένα τσιγάρο με θέα το κοινό. Χαλαρώνουν μες στους ατμούς.

39.

Στο γραφείο του Γιατρού, ο Γιατρός μιλάει στο τηλέφωνο, στην καρέκλα κάθεται ο Πατέρας και καθαρίζει με ένα οδοντικό νήμα τα δόντια του.

Πατέρας: Να χωρίζα κι εγώ;

Γιατρός: Για το μούλικο που σου φόρτωσε;, πάει αυτό, πέθανε.

Πατέρας: Καλά λες.

Γιατρός: Στεναχωρήθηκες;

Πατέρας: Από τότε που έμαθα πως δεν είναι δικό μου κάτι στράβωσε μέσα μου.

Γιατρός: Δε σε τρώει να μάθεις ποιανού ήταν;

Μπαίνει στο γραφείο η Νοσοκόμα.

Γιατρός: Φεύγεις;

Νοσοκόμα: Τελείωσε η βάρδια μου.

Γιατρός: Δεν μπορείς να μείνεις ακόμα;

Νοσοκόμα: Με περιμένουν ο άντρας και το παιδί μου.

Γιατρός: Και βιάζεσαι.

Νοσοκόμα: Ξέρετε ο άντρας είναι λίγο...

Γιατρός: Ξέρω και είμαι σίγουρος πως πού και πού το τραβάει ο οργανισμός σου.

Ο Γιατρός κοπανάει τον χάρκα στο γραφείο.

Νοσοκόμα: Μπροστά στον κύριο;

Γιατρός: Ο κύριος είναι φίλος, και ακόμα περισσότερο, σαν αδελφός.
Μόλις έχασε το παιδί του.

Νοσοκόμα: Συλλυπητήρια.

Πατέρας: Δεν ήταν και δικό μου.

**Ο Γιατρός σηκώνει τη φούστα της Νοσοκόμας και της ρίχνει μία χαρακιά,
ο Πατέρας κάνει να φύγει.**

Γιατρός: Δεν είναι ανάγκη.

Πατέρας: Δε φεύγω γι' αυτό, με περιμένει η γυναίκα μου.

Γιατρός: Αυτή είναι σίγουρα δική σου;

Πατέρας: Μετά από χρόνια μπορεί να μάθω πως είναι αλλουνού.

Ο Πατέρας φεύγει.

Γιατρός: Λοιπόν, τι έχουμε για σήμερα;

Νοσοκόμα: Μια απόπειρα αυτοκτονίας, ένα αυτοκινητιστικό και μια πυρκαγιά.

Γιατρός: Πυρκαγιά;

Νοσοκόμα: Ένα μεσήλικας. Καιγόταν το σπίτι του κι αυτός κοιμόταν.

Γιατρός: Καλά να πάθει τότε.

Νοσοκόμα: Και εγώ το ίδιο λέω. Του 'χω περάσει γάζες

Γιατρός: Ωραία.

Νοσοκόμα: Η κατάστασή του είναι κρίσιμη, έχει έρθει η γυναίκα και τα δύο του κορίτσια. Οχτώ και έντεκα.

Γιατρός: Αχά! Και μην ξεχνάς, απαγορεύεται αυστηρά η είσοδος σ' αυτό το δωμάτιο.

Νοσοκόμα: Και στα παιδιά του;

Γιατρός: Κυρίως σε αυτά.

Ο Γιατρός και η Νοσοκόμα μπαίνουν μέσα στο παραβάν.

Νοσοκόμα: Λίγο πιο χαμηλά. Αχ ναι, εκεί... Να σας πω;

Γιατρός: Τι;

Νοσοκόμα: Ξεχάσατε να βάλετε προφυλαχτικό.

Γιατρός: Δεν έχω τίποτα.

Νοσοκόμα: Τέλεια, αλλά να προσέχετε μην...

Γιατρός: Προσέχω δεν προσέχω το ίδιο κάνει.

Νοσοκόμα: Τι εννοείται;

Γιατρός: Είσαι και ηλίθια. Αφού είμαι στείρος.

40.

Η Μητέρα κι ο Πατέρας στο κρεβάτι.

Μητέρα: Κοιμάσαι;

- Πατέρας:** Όχι.
- Μητέρα:** Θεε να μιλήσουμε;
- Πατέρας:** Είναι τέσσερις το πρωί, αύριο έχουμε κηδεία.
- Μητέρα:** Δε μου κολλάει ύπνος.
- Πατέρας:** Προσπάθησε.
- Μητέρα:** Σε πειραζεις;
- Πατέρας:** Θα μπορούσες να μου το είχες πει εσύ πως δεν ήταν δικό μου, δε χρειαζόταν να το μάθω έτσι.
- Μητέρα:** Ήσουν ψύχραιμος.
- Πατέρας:** Αργά ή γρήγορα θα το μάθαινα. Ποιανού είναι;
- Μητέρα:** Δεν ξέρω. Συγγνώμη... Πώς αισθάνεσαι;
- Πατέρας:** Σαν να 'χω καρκίνο.
- Μητέρα:** Έλα να κάνουμε πως έχεις καρκίνο.
- Πατέρας:** Βαριέμαι.
- Μητέρα:** Έλα...
- Πατέρας:** Βαριέμαι.
- Μητέρα:** Έλα, σε παρακαλώ.

Ο Πατέρας ξαπλώνει στα χέρια της Μητέρας.

Μητέρα: Λίγο πιο κει.

Παύση.

Μητέρα: Σε μία βδομάδα.

Πατέρας: Είναι σίγουρο;

Μητέρα: Ναι.

Πατέρας: Θα πονέσω;

Μητέρα: Ναι.

- Πατέρας:** Έχεις ρωτήσει;
- Μητέρα:** Ρώτησα τον γιατρό. Θα σου πέσουν τα μαλλιά.
- Πατέρας:** Έτσι κι αλλιώς δεν έχω πολλά.
- Μητέρα:** Πρέπει να πάμε στον συμβολαιογράφο.
- Πατέρας:** Τόσο γρήγορα;
- Μητέρα:** Να τελειώνουμε.
- Πατέρας:** Να τελειώνουμε... Έχεις τίποτα άλλο να μου πεις;
- Μητέρα:** Όχι... Εσύ;
- Πατέρας:** Όχι.
- Μητέρα:** Δε σ' αγαπώ.
- Πατέρας:** Ούτε κι εγώ αλλά ήσουν καλή σύζυγος.
- Μητέρα:** Και μητέρα.
- Πατέρας:** Και μητέρα.
- Μητέρα:** Πώς θα τα καταφέρω;
- Πατέρας:** Όπως πάντα.
- Μητέρα:** Αργεί να βγει η σύνταξη;
- Πατέρας:** Δεν ξέρω... Πότε θα με βάλετε στο νοσοκομείο;
- Μητέρα:** Τώρα που το 'μαθες ακόμα και αύριο.
- Πατέρας:** Δεν προλαβαίνω, έχω πολλά να κάνω.
- Μητέρα:** Στην αρχή της άλλης βδομάδας;
- Πατέρας:** Εντάξει.
- Μητέρα:** Θέλω σιγά-σιγά να συνηθίζω.
- Πατέρας:** Καταλαβαίνω.
- Μητέρα:** Έχεις δει κανέναν να παθαίνει αιμόπτυση;
- Πατέρας:** Όχι. Εσύ;
- Μητέρα:** Όχι.
- Πατέρας:** Μπορώ να φανταστώ πως είναι.
- Μητέρα:** Πώς;
- Πατέρας:** Θα είμαι ξαπλωμένος, θα μου 'ρχεται να βήξω, κάποιο φλέμα θα

έχει μπλοκαριστεί στο λαιμό, θα σου ζητήσω χαρτί...

Μητέρα: Αν είμαι κοντά.

Πατέρας: Αλλιώς στη νοσοκόμα.

Μητέρα: Και;

Πατέρας: Και μαζί με το φλέμα θα βγει λίγο αίμα, πολύ λίγο, αλλά θα είναι η αρχή, μετά θα ξερνάω τα συκώτια μου.

Μητέρα: Αηδιαστικό.

Πατέρας: Είναι το τελευταίο που σκέφτεσαι.

Μητέρα: Έχεις δίκιο, συγνώμη.

Πατέρας: Μη ζητάς συνέχεια συγνώμη.

Μητέρα: Δε θέλω να μου συμβεί ποτέ τέτοιο πράγμα.

Πατέρας: Ποιος θέλει;

Μητέρα: Ίσως το αποφύγεις.

Πατέρας: Ίσως.

Μητέρα: Μ' έπιασε κατάθλιψη.

Πατέρας: Έλα να σ' αγκαλιάσω.

Μητέρα: Θα με θυμάσαι;

Πατέρας: Πότε;

Μητέρα: Μετά.

Πατέρας: Αν μπορώ. Εσύ;

Μητέρα: Δε θα σε ξεχάσω, ούτε και το παιδί.

Πατέρας: Ας κοιμηθούμε.

Μητέρα: Μην κλαις.

Πατέρας: Μου αρέσει, άσε με.

Μητέρα: Έλα να γελάσουμε.

Πατέρας: Θα ζυπνήσουμε το παιδί.

Μητέρα: Δεν πειράζει.

Γελάνε αρχικά αμήχανα και μετά με την καρδιά τους.

41.

Στο σπίτι των φίλων μετά την κηδεία. Η Μητέρα και ο Πατέρας υποβαστούνε τον Φίλο και τον ξαπλώνουν στον καναπέ.

Μητέρα: (Στον Φίλο) Θέλεις λίγο νερό;

Φίλη: Συνήθως δεν είναι τόσο ευαίσθητος με τις κηδείες, δεν ξέρω τι τον έπιασε. Ρεζίλι μας έκανες.

Φίλος: Άσε με

Η Μητέρα φέρνει νερό στον Φίλο.

Φίλη: (Στον Πατέρα) Χίλια συγνώμη.

Πατέρας: Μη λες βλακείες.

Φίλη: Ε πώς, το παιδί σας χάσατε.

Ο Φίλος κλαίει με λυγμούς.

Φίλη: Συγκρατήσου.

Μητέρα: Δεν πειράζει, άσ' τον.

Φίλη: Ούτε δικό του να 'τανε.

Φίλος: (Κλαίγοντας) Δικό μου ήτανε.

Φίλη: Δεν λέω, ήταν σαν δικό μας αλλά να μην αφήσεις τον πατέρα του να θρηνήσει, όλοι εσένα κοιτάζανε.

Φίλος: Εγώ είμαι ο πατέρας.

Μητέρα: Αλήθεια;

Φίλος: Ναι.

Φίλη: Ρωτάς τον άντρα μου αν είναι ο πατέρας του γιου σου;

Πατέρας: Πού ζεις;

Μητέρα: Δε θυμάμαι να είχαμε κάτι μεταξύ μας.

Φίλος: Δεν είχαμε.

Φίλη: **(Στον Πατέρα)** Δεν είναι δικό σου το παιδί;

Πατέρας: Μόνο στα χαρτιά.

Φίλη: Α.

Φίλος: Είναι δικό μου.

Πατέρας: Ήταν δικό σου.

Ο Φίλος κλαίει γοερά.

Μητέρα: Εγώ είμαι σίγουρα η μητέρα;

Πατέρας: Τι λες;

Μητέρα: Ναι, ήμουν εγώ, αυτό το θυμάμαι αλλά εσένα δε σε θυμάμαι καθόλου.

Φίλος: Έγινε σε ένα πάρτι, ήμασταν μεθυσμένοι.

Μητέρα: Μίλα, με ανάγκασες να το κάνω;

Φίλος: Φώναζες κάπως.

Πατέρας: Ε τότε δεν ήσουν αυτή.

Φίλος: Γιατί;

Πατέρας: **(Υποτιμητικά)** Αυτή δε φωνάζει ποτέ.

Μητέρα: Μπορεί να πονούσα.

Φίλη: Υπάρχει κάτι που βασανίζει κι εμένα και θα ήθελα να σας το πω.

Μητέρα: **(Στον Φίλο)** Ήμουν εκατό τοις εκατό εγώ;

Φίλος: Νομίζω.

Μητέρα: Κρίμα που δεν το θυμάμαι.

Φίλη: Έχω κι εγώ να πω κάτι.

Πατέρας: Ουφ.

- Μητέρα:** Τι;
- Πατέρας:** Μου έφυγε ένα βάρος.
- Μητέρα:** Γιατί;
- Πατέρας:** Έμαθα ποιος ήταν ο πατέρας του, Θεός σχωρέστο.
- Μητέρα:** Χαίρομαι που είσαι εσύ, μου είσαι πολύ συμπαθής.
- Φίλος:** Ευχαριστώ.
- Πατέρας:** Να βάλω ουισκάκια;
- Φίλη:** Έχω κάτι σοβαρό να σας πω, γιατί δε μ' ακούτε;
- Μητέρα:** Να παραγγείλουμε καμιά πίτσα, με κάτι κόλλυβα είμαι από το πρωί.
- Πατέρας:** Έφαγες και παξιμάδια.
- Φίλος:** Ωραία παξιμάδια, από πού τα πήρατε;
- Μητέρα:** **(Στον Πατέρα)** Μετράς τις μπουκιές μου;
- Φίλος:** Από πού τα πήρατε;

Ο Πατέρας σερβίρει ουίσι.

- Φίλη:** Δώστε μου λίγη σημασία, αξίζει τον κόπο, σας το ορκίζομαι.
- Μητέρα:** Να βάλουμε μουσική;
- Πατέρας:** Μήπως δεν κάνει;
- Μητέρα:** Γιατί;
- Πατέρας:** Σωστά, στο κάτω-κάτω δεν ήταν δικό μου παιδί.

Ο Φίλος ξεσπά πάλι σε κλάματα.

- Μητέρα:** Τι του το θύμησες;
- Φίλη:** Λοιπόν αν δεν μ' ακούσετε αυτή τη στιγμή θα σηκωθώ και θα φύγω.

Ο Φίλος συνεχίζει να κλαίει.

Μητέρα: Μη στεναχωριέσαι, θα κάνουμε άλλο.

Φίλος: Ναι;

Φίλη: **(Πιάνει ένα μαχαίρι)** Θα το χώσω στο λαιμό μου, θα σκοτωθώ μπροστά σας!

Φίλος: Πότε θα το κάνουμε;

Μητέρα: Όποτε θέλεις. **(Στον Πατέρα)** Σε πειράζει;

Πατέρας: Πρώτη φορά είναι;

Φίλη: Ακούστε με, είναι καλό αυτό που θέλω να πω.

Πατέρας: Δεν το κάνετε τώρα να ξεμπερδεύουμε;

Μητέρα: Θα πάτε μέσα.

Πατέρας: Θέλω να βλέπω.

Μητέρα: **(Στον Φίλο)** Τι λες;

Φίλος: Μωρέ να ξεμπερδεύουμε.

Φίλη: Μα τω Θεώ, αν δεν μ' ακούσετε θα πέσω από το μπαλκόνι.

Ο Φίλος κάνει βιαστικά να γδύσει την **Μητέρα**.

Πατέρας: Να το παίρναμε σε βίντεο;

Φίλος: Δεν είναι κακή ιδέα.

Φίλη: Θα βάλω φωτιά να σας κάψω!

Πατέρας: Δεν περιμένετε να παραγγείλω εκείνη την πίτσα

Μητέρα: Καλά λες, πεινάω.

Φίλη: Θα σας σκοτώσω όλους! Γιατί δεν μ' ακούτε;

Μητέρα: Κι εγώ πεινάω λίγο.

Φίλη: Θα κατουρήσω στο πάτωμα, θα κλάσω!

Φίλος: Εγώ δεν πεινάω.

Φίλη: ΘΑ ΣΑΣ... ΘΑ...

Πατέρας: Κερνάμε εμείς.

Φίλος: Μισά-μισά.

Πατέρας: Α σήμερα είχαμε κηδεία, εμείς κερνάμε.

Ο Φίλος είναι λίγο θυμωμένος που τους κόψανε, ο Πατέρας πηγαίνει στο χωλ και παραγγέλνει την πίτσα.

Πατέρας: Να βάλουμε μουσική.

Η Μητέρα σηκώνεται και βάζει μουσική, η Φίλη είναι σε κατάσταση απελπισίας.

Φίλη: Είμαι έγκυος!... Είμαι έγκυος.

Σηκώνονται να χορέψουν, η Φίλη τους λέει πως είναι έγκυος αλλά πια δε βγαίνει φωνή, η Φίλη εξαντλημένη αφήνεται στο πάτωμα, χορεύουν γύρω της απειλητικά.

—